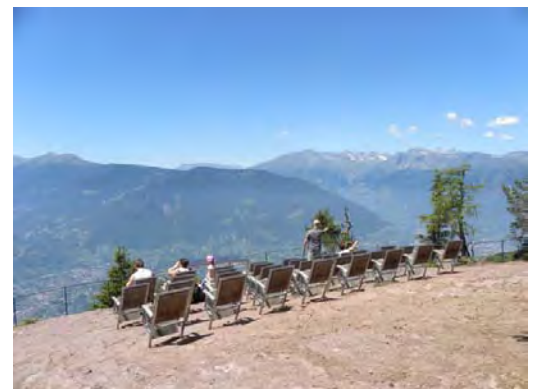
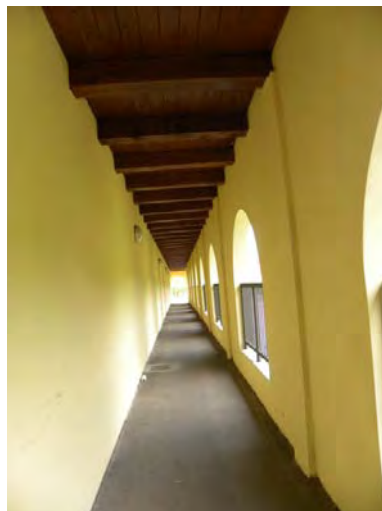

HAFLING 2010

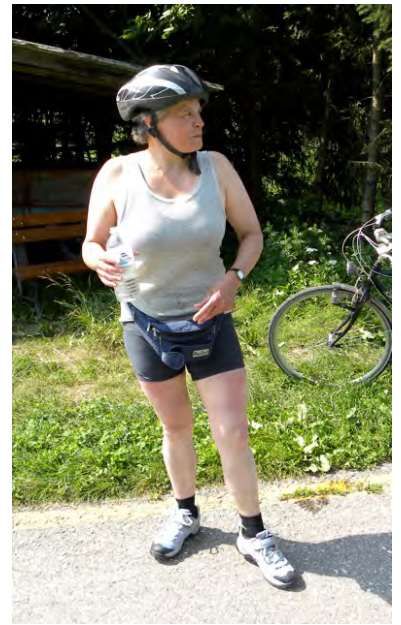

EEN ANDERE (FIETS-) VAKANTIE

Het **Tratterhof** Hinterdorferweg 16 I-39010 Hafling tel. nr. 00 39 0473 27 93 45

Al jaren onze vaste vakantiebestemming
klein maar fijn, en altijd een fantastisch ontbijt

Vakantie 2010 Een andere vakantie, Zuid-Tirol en Trentino ontdekken per fiets

Ons programma

- 26 juni Heenreis
- 27 juni Passeier Radweg - namiddag Radweg Burgstall - Bozen - Burgstall
- 28 juni f Fietstocht Kalterer See - Salurn - Kalterer See (deel van de Etschradweg)
- 29 juni Bezoek aan Canale di Tenno en de oude Strada del Ponale nu fiets en voetweg
- 30 juni Höfewanderung Ultental (deel)
- 1 juli Fietstocht van Ehrenburg naar de Stausee van Olang en terug (deel van de Pustertaler Radweg)
- 2 juli Ciclopista Val di Sole: Mostizzolo - Ossana en terug : een fietstocht in Trentino
- 3 juli Een bezoek aan de Bletterbachschlucht vanuit Aldein
- 4 juli Wandeling naar Fuchiade in de nabijheid van de Passo Pellegrino
- 5 juli Naturns - Meran - Naturns per fiets
- 6 juli Ciclopista van Molina di Fiemme naar Predazzo en terug
- 7 juli Per fiets van Salurn naar Trento en terug (deel van de Etschradweg)
- 8 juli Fietstocht van de Bicigrill Levico Terme naar Grigno: een deel van de Brenta Radweg
- 9 juli Na 4 dagen fietsen tijd voor wat inkopen en een kleine wandeling van het Tratterhof naar de Knottnkino vanwaar een prachtig zicht op de Etsch, Merano en omliggende gemeenten zoals Algund, Lana, Tschermes, e.a.
- 10 juli Terugreis na een zeer warme 14-daagse vakantie

Voorwoord

Donderdag 24 juni nog twee dagen werken

Vrijdag 25 juni de laatste dag werken

Zaterdag 26 juni, eindelijk ... na 352 dagen wachten was het weer zover ... terug naar de bergen, terug naar Zuid-Tirol, terug naar Hafling, terug naar "ons" Tratterhof, terug naar Anna.

Het zou een andere vakantie worden, dat wisten we al langer, niemand van de dochters zou nog meegaan, voor het eerst sinds 1986 terug met ons tweetjes op vakantie, ... en er was nog iets dat anders zou zijn ... meer als 20 jaar was een vakantie in Zuid-Tirol een wandelvakantie, in bijna elk dal, in bijna elke uithoek hebben we gewandeld eerst met 3, dan met 4, in 1994 waren we met 7, We hadden overal nogal wat bekijks met onze 5 dochters, als er dan later ook nog twee honden bijkwamen was het gezelschap compleet, 7 personen en 2 honden, de 9 plaatsen in onze Minibus waren allen volzet, soms was er nog plaats voor een buurmeisje, een vriendin of een vriend. En dan begon ons groepje af te slanken, de dochters werden groter bleven liever thuis of hadden andere interesses en zo waren we dan dit jaar zover dat we het onder ons beidjes moesten stellen. Op dit vlak zou het dus weer wennen zijn, het zou een andere vakantie worden.

Maar er was nog iets !!! De hiel van Chris mijn echtgenote, vorig jaar al had ze er last van, na elke wandeling was de pijn nog amper te verdragen, maar omdat ze zo'n doorbijtertje is hebben we nog heel wat afgewandeld, lichtere wandelingen en zware wandelingen, maar het was vorig jaar al duidelijk dat het zo niet verder kon.

Het was ook vorig jaar dat we voor het eerst een paar fietsen gehuurd hebben en voor het eerst een stukje Zuid-Tirol op twee wielen ontdekten, en het was ons zeker niet tegen gevallen.

Ook dit jaar had ik al een volledig wandelprogramma met een fietsdag uitgewerkt in de vaste veronderstelling dat het met de hielen van vrouwtje Chris wel in orde zou komen, ze was immers in behandeling en dat zou dus wel goed komen, dacht ik toch.

Tot de dag kwam dat Chris zei dat er waarschijnlijk van wandelen niet veel in huis zou komen, een beetje ongeloof van mijn kant was er wel, maar als Chris het zei zou het wel zo zijn.

Vorig jaar hadden we dus ontdekt dat je ook best fijn kon fietsen in Zuid-Tirol, dus zat er voor mij niets anders op dan het Internet af te schuimen en op zoek te gaan naar fietsroutes, Radwege, en andere ciclopista's.

Ik moet eerlijk zeggen dat het aanbod me in de positieve zin verraste, er waren zoveel fietswegen in Zuid-Tirol en Trentino dat ik het meer en meer zag zitten om Alto Adige per fiets te gaan ontdekken. Fietsroutekaarten, fietsgidsen en ander fietsinformatie werden uitgeprint of aangekocht en diverse keren doorgenomen tot er een hele reeks van mogelijkheden op papier kwam staan waaruit we een definitieve selectie zouden moeten maken.

Het zou dus een ander vakantie worden, fietsen zou het hoofdthema zijn of worden.

Bleef nog de vraag of we ginder elke keer weer opnieuw fietsen zouden huren, of we onze eigen stalen rossen zouden meenemen.

Na dat de voor en tegens van beide mogelijkheden tegen elkaar werden afgewogen besloten we onze eigen fietsen toch maar mee te nemen.

Ze pasten bovendien perfect in onze nieuwe auto samen met de bagage, geen fietsen op het dak dus en zo toch enkele literjes diesel gespaard.

Vrijdagavond werd alles ingeladen zodat we 's anderendaags goed op tijd zouden kunnen vertrekken

Zaterdag 26 juni 2010

**3u45 vertrek naar Hafling in Zuid-Tirol
Ranst - Aachen - Koblenz - Ludwigshafen - Kempten - Fussen -
Reutte - Nauders - Reschenpass - Meran -Hafling**

Via bovenstaande route waren we al rond 15u30 aan het Tratterhof, nog nooit waren we er zo snel, dit niettegenstaande de Fernpass, het aantal kilometers zonder autostrade in Oostenrijk, en het traject Reschenpass - Meran waar het steeds behoorlijk druk kan zijn.

Ik had voor deze route gekozen om ook de fietsmogelijkheden vanaf de Reschensee tot Mals eens nader te bekijken, dit deel van de Obervinschgau kon me echter op dit vlak niet bekoren.

Na de verwelkoming door Anna, die ons niet zo vroeg verwacht had, droegen we onze bagage naar de kamer, door de uitbreiding van het aantal kleinkinderen van 1 naar 3 had Anna geen tijd om voor het avondeten te zorgen, daarom gingen we eten in hotel Sonnenheim waar we voorgaande jaren steeds goed ontvangen werden en waar we heerlijk getafeld hadden.

Na het eten reden we terug naar het Tratterhof, Magdalena die ondertussen voor ons ook onverwacht moeder geworden was en in het nabijgelegen Passeiertal woonde met haar vriend wist ons te vertellen dat er in Meran een mooie fietsweg vertrok naar het Passeiertal, zij verteld ons ook waar we best konden parkeren om zo snel mogelijk op deze fiets weg te geraken.

We gingen nog vlug even op zoek naar deze plaats, ontmoetten daar nog 2 carabinieri die ons bevestigden dat we daar op een zondag mochten staan, gerustgesteld reden we terug naar het Tratterhof, na een lange vermoeiende dag waren we blij dat we ons zelf te rusten konden leggen, morgen zou onze vakantie echt beginnen, de weersvoorspellingen waren in ieder geval voor de volgende dagen gewoon schitterend met temperaturen boven de 30°.

Enkele opmerkingen betreffende het fietsen op de fietswegen, fietspaden, en ciclopista'a

- Alle beschrijvingen en bevindingen zijn gebaseerd op persoonlijke ervaringen
- Onze fietstochten deden we niet met mountainbikes of racefietsen maar met gewone degelijke fietsen weliswaar voorzien van meerdere versnellingen (24 op onze beide fietsen)
- Voor alle trajecten zochten we een voor ons geschikte vertrekplaats waar we de auto parkeerden, het keerpunt bepaalden we volgens onze ervaringen onderweg, de terugweg naar de auto verliep over dezelfde fietsroute als de heenweg (we fietsten dus niet in een lus)
- Bijna alle "aktiefoto's" werden door mij gemaakt al rijden op de fiets, niet zo makkelijk als je wel zou denken, door de lens kijken, beeld kiezen, afdrukken en de richting behouden.
- De afgelegde trajecten waren niet zo zeer bedoeld om kilometers af te leggen maar wel om een algemene indruk te krijgen van de fietswegen. Vele foto's lijken dan ook op elkaar maar moeten een algemeen beeld geven van de fietswegen over hun gehele lengte
- Er werd niet voortdurend op de klok gekeken zoals je misschien kan denken als je de verslagen leest, de vernoemde tijden waren eenvoudig terug te vinden in de fotogegevens.
- Bij deze eerste laat het ons fietsvakantie noemen was het niet de bedoeling om ook nog de dorpjes en stadjes of steden uitgebreid te bezoeken, ik weet dat dit in sommige gevallen zeker de moeite geweest zou zijn, maar hoever moet je daar dan in gaan, en we zaten dan ook nog met onze fietsen, waar kon je die veilig achterlaten ?

Geraadpleegde fietsgidsen en kaarten

Kompass	Radührer 1985	Via Claudia Augusta	Duits
Bikeline	Radkarte	3 Länder Rad & Bike Arena	meertalig
Bikeline	Radkarte	Südtirol Dolomiten	Duits - Italiaans
Bikeline	Radtourenbuch	Etsch-Radweg	Duits
Bikeline	Radtourenbuch	Via Claudia Augusta	Duits
Bikeline	Radtourenbuch	Radatlas Südtirol	Duits
PaRADiseGuide	Das SÜDTIROLI & TRENINO RadReiseBuch		Duits
	Ciclovía del Brenta		Italiaans
	Trentino in bicicletta		Italiaans
	Ciclovía della Drava		Italiaans
	Le piste ciclabili della Val Pusteria		Italiaans
	Ciclopista del Sole 1		Italiaans

Opmerkelijk is wel dat ik tot op deden geen enkele Nederlandstalige fietsgids en/of fietskaart gevonden heb die de vergelijking met bovenstaande gidsen en/of kaarten kan doorstaan.

Zondag 27 juni 2010 De Passeier Radweg en de Radweg van Burgstall naar Bozen

Na het traditionele uitgebreid ontbijt vertrokken we richting Meran, aan de eerste "Handwerkerzone" richting Passeiertal parkeerden we de auto, na de nodige voorbereidingen zoals het wisselen van kledij, de drank en picknick (overigens een heel gewicht) verdelen over de fietstassen op de fiets van Chris, het smeren van de nodige zonnecrème want het was al echt behoorlijk warm om 10 u toen we vertrokken voor onze eerste fietstrip van deze vakantie, we waren benieuwd, volgens beschrijvingen was dit een van de mooiste fietsroutes rond Meran.

De afstand tot St. Leonard vanaf ons vertrekpunt bedroeg 15 km.
De Passeier Radweg was heel goed bewegwijzerd.

Een paar dingen vielen al onmiddellijk op, de fietsweg was niet geasfalteerd, maar was een soort "Dolomietfietspad", een tweede ervaring was dat deze fietsweg niet zo lekker liep, het voelde nogal zwaar aan (later wisten we hoe dit kwam)

Voor Chris was het even wennen, haar fiets was voorzien van een dubbele fietstas achteraan, hierin zaten ons dagrantsoen aan water, onze dagelijkse picknick, en nog andere zaken die zo van pas konden komen tijdens onze fietstochten, alle tezamen toch een heel gewicht.

En juist doordat gewicht achteraan verloor Chris even de controle over haar fiets, een houten schutting aan een van de bruggen over de Passer voorkwam erger, voor Chris is de eerste dag van de vakantie blijkbaar een risicodag

De Passer (rivier) was dus steeds in de nabijheid, en begeleidde ons doorheen het Passeiertal, soms beschermt door het groen, dan weer in volle zon, fietsten we steeds verder het dal in, met een voortdurend zicht op de bergen.

Om ongeveer 11u30 bereikten we de eerste huizen van St. Leonard, tijd om onze picknick aan te spreken, en wat mooie kiekjes te maken in het dorp.

Omstreeks 12u30 vatten we de terugweg aan en het viel ons onmiddellijk op met welke vaart we nu fietsten zonder hiervoor al te veel moeite te moeten doen.

Dat was dus de verklaring daarstraks fietsten we bergop, de terugweg verliep dus in dalende lijn. Mede hierdoor was de snelheid soms behoorlijk hoog, soms was het echt oppassen op de losse bedekking, of dolomiet, hier en daar zorgden sporen (waarschijnlijk ontstaan door het vele afremmen op dezelfde plaats) ervoor dat je je stuur goed moest vasthouden om geen uitschuiver te maken. Nadat ik nog even een “vliegvisser” had gadegeslagen bereikten we om ongeveer 13u onze startplaats.

Mijn mening over deze fietsweg :

Inderdaad een mooi traject om te fietsen, door het soort verharding weet ik niet of deze fietsweg wel echt geschikt is om kleinere kinderen alleen te laten fietsen, vooral door de soms hoge snelheden die gehaald worden als je richting Meran fietst zou het voor kinderen die die zo vertrouwd zijn met fietsen wel eens gevaarlijk kunnen worden.

Ook enkele korte nijldige hellingen bij het oversteken van rijwegen vragen toch wel de nodige aandacht.

Op en naast deze fietsroute in 10 beelden

Een vliegvisser

Na deze eerste fietstocht waren we nog niet moe, toch niet van 30 km, we besloten dan om helemaal naar de ander kant van Meran te rijden en de Radweg richting Bozen te gaan zoeken.

We hadden al zo dikwijls mensen zien fietsen als we zelf met de auto over de Mebo reden, wij wilden dit ook wel eens doen.

Ik had ergens gelezen dat het traject van Meran naar Bozen ook wel eens de Apfelradweg genoemd wordt, en bijzonder mooie fietsroute geschikt voor heel de familie.

Vlkbij de afrit Merano Süd, richting Burgstall hadden we al zo dikwijls de bruine bordjes gezien die naar Radweg verwezen, als we deze bordjes volgden kwamen we wel op deze fietsroute.

We moesten enkel nog maar een geschikte parkeerplaats voor de auto vinden, aan het gemeentehuis van Burgstall vonden we deze plaats
Omstreeks 14u 15 waren we voor de tweede keer vandaag startklaar., via de weg naar het station vonden we al vlug een wegwijzer die ons de juiste richting wees Bozen 19 km stond er op.

Deze volledig vlakke en geasfalteerde fietsweg die de rivier de Etsch volgt is aangelegd tussen de spoorlijn Meran - Bozen, en de Mebo Autoweg..

Warm was het, heel warm, en het fietsen richting Bozen was echt een plezier, dorpjes als Gargazon, Vilpian en Terlan werden gepasseerd, en hoe dichterbij Bozen we naderden hoe klaarder werd het zicht op de Dolomieten die in de verte lagen, zo duidelijk hadden we het Schlernmassief nog niet dikwijls gezien, en dan die lucht zo blauw.

Zo naderden we het Bozens gehucht Sigmundskron met zicht op Burg Sigmundskron, links over de spoorweg zagen we de hoofdstad van Zuid-Tirol liggen, naar rechts verwezen bruine borden ons naar de Radroute richting Eppan.

Even overwogen we nog om de stad in te fietsen maar we deden het toch maar niet, ook de verwijzingen naar de Radroute Eppan konden ons niet verleiden om er nog een schepje boven op te doen.

Tweemaal 30 km op de eerste dag vonden we wel genoeg en dus fietsten we terug richting Burgstall waar we om ongeveer 17u terug aan de auto waren.

Mijn mening over deze fietsroute

Prachtig fietspad, zeker geschikt voor een fietsuitstap met de familie met nagenoeg geen merkbaar hoogteverschil, een aanrader voor een korte fietstocht.

Fietspad te bereiken via o.m. de stations van Burgstall en Gargazon, parkeren kan aan de stations.

Op en naast deze fietsweg in 10 plaatjes

Zo onze eerste fietsdag zat er op, eten deden we bij Mair Stub'n in Schenna, en dan reden we terug naar het Tratterhof waar we later op de dag nog konden genieten van een mooie avondlucht.

Maandag 28 juni 2010 Fietsen van de Kalterer See naar Salurn en terug

Na het ontbijt gingen we voor een blitzbezoek naar Meran, ik moest bij Athesia nog een kleine bestelling gaan ophalen, met een bezoek aan een grote sportwinkel waar onze aandacht vooral ging naar fietskledij en een bezoek aan een andere grote boekenwinkel sloten we ons bezoek aan de Kurstad Meran af.

We reden dan naar de Kalterer See waar we onze derde fietstocht zouden beginnen.

De bedoeling was om de Etsch te volgen zover als het voor ons mogelijk was, we zouden wel zien hoever we zouden geraken.

Via een ommetje langs Auer kwamen we op de fietsroute van Bozen(Bolzano) naar Trient(Trento) Het was weer erg warm, en met een licht briesje tegen fietsten we over een schitterende fietsweg in de richting van de hoofdstad van Trentino.

Indrukwekkend waren de hoge witte rotsen links en rechts van het brede dal, iedereen die al eens van Bozen in Zuidelijke richting gereden heeft over de A22 heeft ze zeker al wel gezien.

Door de "dunst" waren ze vandaag echter niet zo heel duidelijk te zien

Tot Salurn waar we een overigens erg prijzige Cola en Ice Thee dronken ging deze trip, we vonden hier wel een geschikte startplaats voor een andere fietstocht later tijdens dit verlof.

Omstreeks 14u10 keerden we onze stalen rossen en reden terug richting Auer, onderweg genietend van de zon, de appel-en druivenplantages, en natuurlijk de bik op het brede Etschtal met in de verte de markante Gantkofel.

Vanaf Auer reden we via gewone wegen terug naar de Kalterer See, waar we aanvankelijk de grote parkeerplaats maar niet konden bereiken, we zagen ze liggen maar we raakten er niet per fiets, Na nog maar eens ommetje over een heuvelachtig terrein vond ik eindelijk het smalle pad naar de parking terug, het was nu 16u20 en we hadden toch weer zo'n 60 km in de benen

Na de fietstocht reden we naar Meran om te gaan eten bij onze vrienden van Ristorante-Pizzeria Mösl, zij hadden voor de duur van het WK voetbal in Zuid-Afrika een groot TV-scherm in de tuin gezet waarop de wedstrijden te volgen waren.

Trouwe klanten konden een T-shirt van Mösl bekomen na inlevering van een afgestempelde klantenkaart, zo'n T-shirt moest ik hebben, dat stond vast.

Mijn mening of het afgelegde traject :

Wegens zijn grote parkeerplaats is de Kalterer See misschien wel een geschikte parkeerplaats. Het traject vanaf deze parkeerplaats naar de kleine parkeerplaats langs de Etsch in Auer verloopt over gewone, rustige wegen, waar je soms toch wel een aanzienlijk niveauverschil moet overwinnen. Verder richting Auer moet je een wat drukker weg volgen, en de bruine bordjes volgen die wijzen naar Radroute Auer, eens je danop de eigenlijke Etschradweg zit is er geen enkel probleem meer, de fietsweg is gewoon schitterend en volledig geasfalteerd, bij erg warm weer heb je niet zoveel beschutting tegen de zon.

Op en naast deze fietsweg in 10 plaatjes

Chris had iedere dag zo'n 10 kg aan extra gewicht mee, zo te zien moet ik daar toch niet voor onderdoen.

Dinsdag 29 juni 2010 Canale di Tenno - Strada del Ponale

Vandaag stond er een uitstap naar het Gardameer op het programma, na het ontbijt vertrokken we voor een drieluik, eerst wilden we in Nago-Torbole de wandelweg Busatte Tempesta doen.

Waar we hem moesten vinden was niet zo duidelijk, in Nago of in Torbole.

Na verschillende keren gevraagd te hebben zouden we het toch moeten vinden ergens in Torbole, maar waarschijnlijk door de drukte, een plaatselijke markt, het niet vinden van een parkeerplaats, en het uiteindelijk niet vinden van de juist weg naar deze wandelweg besloot ik enigszins gefrustreerd deze sentiero (wandelweg) te laten voor wat hij was en door te rijden naar Canale di Tenno een deelgemeente van Tenno gelegen boven Riva del Garda.

Canale di Tenno staat in meerdere Italiaanse geklasseerd onder de mooiste plaatsen van Italië.

Het is een Middeleeuws bergdorpje waar het lijkt of er de tijd is blijven stilstaan.

Vandaag de dag vinden vele kunstenaars hier een onderkomen, in enkele ateliers ondergebracht in de eeuwenoude huizen kan je hun werken bewonderen en /of kopen;

Wat nog opviel is dat verschillende van deze oude huizen te koop staan, om welke reden weet ik niet maar het zal niet voor een appel en ei zijn denk ik.

Alles beschrijven heeft geen zin, foto's zeggen hier zoveel meer als woorden

Na het bezoek aan het stadje wandelden we nog naar het nabij gelegen Lago di Tenno, een klein bergmeertje, waarrond het nu nog rustig was, maar waar het waarschijnlijk vanaf half juli heel wat drukker zou zijn.

Tijdens de herfst-en wintermaanden staat het waterpeil van dit meertje zo hoog dat het eilandje en in het meer met hierop de bomen, volledig onder water verdwenen is.

Om ongeveer 14 u verlieten we Canale di Tenno met bestemming Strada del Ponale, eens een autoweg van Riva del Garda naar Pregasina, nu enkel nog te gebruiken door mountainbikers en wandelaars.

Op weg naar de Strada del Ponale ging er weer iets mis waardoor we aan het Lago di Ledro uitkwamen, ooit wou ik hier wel eens naar toe maar niet nu.

Dan maar weer terug richting Riva en dan zagen we plots een bordje met Pregasina op, ik wist me te herinneren uit de info die ik gelezen had dat er ergens rechts na de tunnel een kleine parkeerplaats moest zijn van waaruit je de Strada del Ponale kon bereiken.

De weg naar Pregasina volgend reden we door een tunnel en inderdaad even na de tunnel verscholen achter een bocht waren er enkele parkeerplaatsen.

Hier parkeerden we de auto en gingen op zoek naar de oude militaire weg, die ooit nog door auto's, militaire voertuigen gebruikt werd

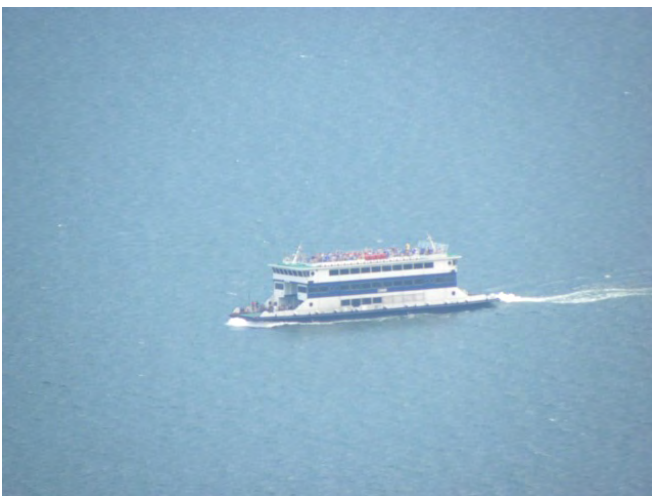

Een reusachtig beeld van een of andere dame die een bal vasthield toonde ons de weg naar de sentiero del Ponale D 01 "Giacomo Cis" zoals deze weg nu genoemd wordt

Nadat we enkele honderden meters gewandeld hadden op deze weg was het voor mij wel duidelijk langs deze weg met de auto naar beneden of naar boven rijden moet echt wel een spannende belevenis geweest zijn, het is bijna onvoorstelbaar dat deze nu wandel en fietsroute of zeg maar mountainbikeroute eens een autoverbinding was tussen Riva del Garda en Pregasine.

Vanaf deze weg had je een mooi zicht op het Noordelijk deel van het Gardameer, met z'n veerboten, zeilboten enz.

Ergens heel ver in de diepte konden we de weg zien die rond het Gardameer liep de Gardesana

Ongeveer halweg kwamen we langs een grotendeels vernield gebouw, volgens foto's was dit eens een gelegenheid om wat te verpozen, iets te drinken, en dit met zicht op het Gardameer.

Helemaal tot in Riva zijn we niet gewandeld, de weg terug naar Pregasina verliep immers in stijgende lijn, een behoorlijk stijgende lijn als je het mij vraagt, en zeggen dat hier jaarlijks een loopwedstrijd gehouden wordt, om ter snelst van Riva tot boven in Pregasina.

Nog enkele plaatjes om een indruk te krijgen van de Strada del Ponale

Wie eens in de buurt van Riva del Garda is moet beslist eens vanuit Riva deze oude weg naar Pregasina ofwel te voet ofwel per mountainbike afleggen. Het is echt de moeite waard.

Terug aan de auto gekomen was het tijd om richting Hafling te vertrekken, het warm avondeten lieten we ons smaken bij Mösl in Meran

Woensdag 30 juni 2010 Wandeling in het Ultental : een deel van de Ultner Höfewanderung

Vandaag besloten we een wandeling te doen in het niet zover af gelegen Ultental, Anita de vriendin van Martin de zoon van Anna was uit het Ultental afkomstig, zij had mij de Ultner Höfewanderung aanbevolen.

Via Lana reden we naar het Ultental, een lang uitgestrekt dal dat ondermeer bekend is van de Urlarchen, en das Häusl am Stoan, wij parkeerden onze auto in St. Walburg aan het begin van de Zoggler Stausee, wat achteraf bekeken niet zo'n goede keuze was als je de hele Höfewanderung wilde doen.

Wij wandelden eerst over de stuwdam en dan vervolgens langs de bosrand verder het Ultental in, aan de overkant in de verte zagen we de door de tijd mooi zwart geworden Bauernhöfe.

We vervolgden onze weg tot in het dorpje St.Nikolaus, hier aan de kerk was het tijd voor onze picknick, hier dicht bij de kerk vonden we ook de Ultner Höfeweg, een blik op een overzichtskaart leerde ons dat deze wandelweg langs boerderijen van het Ultental in feite een lange gesloten lus vormde, spijtig genoeg voor ons lag de helft van deze lus aan de verkeerde kant, we hadden onze auto op de reuzengrote parkeerplaats aan de Schwemmalm Seilbahn moeten zetten, dan hadden we de hele Höfewanderung wel kunnen doen. Onthouden voor een van de volgende jaren.

Terug naar de wandeling nu, vele oude zeg maar heel oude boerderijen gezien, bijna allemaal donker gekleurd door de tand des tijds, met hier en daar een nieuwere uitgave. In vergelijking met onze huizen kwamen ze nogal eenvoudig, primitief over, ze gaven soms de indruk dat de bewoners het niet breed hadden, maar allemaal toonden ze groot, groot in vergelijking met wat wij gewoon zijn

Ook de constructies, de opbouw, de dakbedekkingen zowel van de hele oude als de nieuwere boerderijen trok dikwijls de aandacht.

Soms zag je de machines aan huis staan, soms moest je even een stal of een hooischaar ingaan, kranen en vreemd uitziende machines hadden ze om de soms steile hellingen te bewerken, waar dit niet mogelijk was moest de arbeid met de hand gebeuren, gras maaien met de zeis bijvoorbeeld.

Soms ging het traject gewoon over een boerenerf, dan weer langs "holle wegen" of langs weiden afgeboord met de typische houten afsluitingen.

Veel te magere witte geiten, en een raar soort ganzen of eenden kregen ook hun deel van onze aandacht, vooral Chris had te doen met de geiten en gaf hun wat fris groen van de andere kant van de draad waar zij achter zaten

Boerderijen, mooie balkons, een rare uitwas op wat eens een boomstam was, de Schwemmalm Seilbahn een splinternieuw hotel volledig in hout,, enkele bijzondere, leuke afsluitpaaltjes, rare witte planten in een tuin, er was veel te zien op deze wandeling en dan zeggen dat wij nog niet de helft gezien hadden.

Kijk even mee naar al dat moois

Dit gras werd nog “ambachtelijke wijze” gemaaid, gewoon met de zeis, we hebben hem bezig gezien, de man met de zeis, en hij was helemaal alleen

Chris had te doen met deze (te) magere geitjes, een beetje gras was alles wat ze kon geven

Vreemd gezwel op wat eens een boomstam was, ook voor de boer die het zo aan iedereen wou laten zien.

Vreemd werktuig, zeker iets voor op de steile hellingen

Een mooie variant op onze "holle weg"

Zo kwamen we dan weer aan stuwdam waar de auto stond, we verlieten een dal dat zeker een bezoek waard is.

Omdat het bij Mösl gesloten was vandaag reden we naar Schenna, ook bij Mair Stub'n met zijn altijd goedlachse bazin was het altijd goed eten

Leuk tussendoortje

Op het Tratterhof liep een kat rond met een kitten dat wel erg veel trekken van de moeder had

donderdag 1 juli 2010

Fietsen in het Pustertal :

van Ehrenburg naar de Stausee van Olang en terug naar Ehrenburg

Verschillende fietsgidsen waren vol lof over de fietsmogelijkheden in het Pustertal, dit wilden we zelf wel eens nader bekijken. na het ontbijt reden we via de Mebo richting Bozen, hier namen we niet de snelste weg richting Brixen, maar wel de oude weg richting Brenner.

Waarom ? Heel simpel ! We wilden gewoon zien wel de fietsmogelijkheden er waren in het Eisacktal.

Naar verluidt wordt ook hier hard gewerkt aan een degelijke fietsinfrastructuur, binnen korte termijn zou er een volledig geasfalteerd fietspad lopen van Bozen tot Brixen.

Hier en daar zagen we er wel stukken van, mogelijk waren andere delen aan het oog onttrokken, in ieder geval zijn er zeker mogelijkheden voor de nabije toekomst.

Ook in Brixen zagen we de bruine aanwijzingsborden die naar Radwegen verwezen, wij reden echter verder het Pustertal binnen op zoek naar een geschikte vertrekplaats in de nabijheid van Bruneck.

Van daar wilden we dan richting Innichen fietsen maar hoever dat wisten we niet.

De startplaats werd gevonden in de straat Im Santl in Ehrenburg, op zo'n 9 km van Bruneck, door de lange rijtijd van Hafling tot hier vertrokken we pas rond kwart voor 12, ruim laat dus.

We fietsen over een goed lopend asfaltfietspad richting Bruneck steeds met de Rienz in de nabijheid. Wegens het late vertrek was het al vlug tijd voor de dagelijkse picknick, via een soort dolomietpad kwamen we bij een echte picknickplaats, hier onder beschutting van het groen aten we rustig onze broodjes op.

moie picknickplaats ergens in Bruneck langs de Rienz

Nadien was het even onze weg zoeken in Bruneck centrum, we reden ondermeer langs het druk bezochte zwembad waar je je weg moest zoeken doorheen de geparkeerde fietsen., steeds het dolomietpad volgend door het bos en door enkele heel kille tunnels fietsten we over een heuvelachtig parcours onder meer langs het voetbalveld van Percha, het gehucht Neunhausern, Niederolang waar we door enige verwarring eerst een totaal verkeerde richting uitreden, gelukkig liet mijn richtingsgevoel me niet in de steek en konden we met de hulp van enkele plaatselijke wielertoeristen toch de juiste richting vinden en uiteindelijk de Stausee van Olang bereiken,tevens het keerpunt van onze fietstocht.

Om ongeveer 15u30 na nog een kleinigheidje te hebben gegeten was het tijd om terug te keren, via Oberolang reden we richting Bruneck, soms hadden we zelfs een afdaling van 10 %, waren we hier daarstraks ook naar boven gereden ?

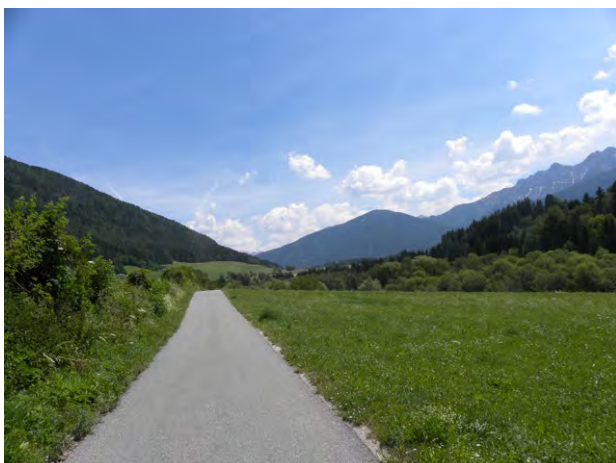
In de stad Bruneck nam ik even de tijd om wat foto's te maken, ik was toch wel een beetje onder de indruk van de grote kerk, we zetten onze tocht verder en via St. Lorenzen bereikten we terug ons vertrekpunt in Ehrenburg

Mijn mening over het afgelegde traject

Mooie fietsweg, niet volledig geasfalteerd, vooral in Bruneck moet je toch goed uitkijken vooral in de omgeving van het zwembad, drukte, onzorgvuldig achtergelaten fietsen enz. ook oppassen als je erg bezweet bent de 2 vrij lange fietstunnels zijn wel erg kil, soms komen er ook wel venijnige hellingen voor op het afgelegde traject. Fietsweg toch wel geschikt voor gezinnen met kinderen vanaf 10 à 12 jaar

Eten den we bij Mösl na een lange terugweg, we namen weer bewust niet de A22 om een beter idee te krijgen van de al aanwezige fietsinfrastructuur

Op en naast deze fietsroute in 14 foto's

De kerk van Bruneck

De kerk van St. Lorenzen

St. Lorenzen : het dorpsplein aan de kerk

vrijdag 2 juli 2010 Fietsen in Trentino

Ciclopista Val di Sole van Mostizzolo naar Ossana en terug

Na het ontbijt reden via Lana, en de Gampenpass naar Trentino, hier in het Val di Sole lag een fietsweg die van Mostizzolo tot Cogolo in het Val di Peio liep

Wij kozen voor het traject van Ponte Mostizzolo tot Ossana aan de ingang van het Val di Peio, het laatste deel van Ossana tot Cogolo was wellicht heel mooi maar verliep ook in een sterk stijgende lijn,

We vonden een parkeerplaats dicht bij de brug over de rivier de Noce in Mostizzolo, om 11u gingen we van start voor onze eerste fietservaring in de zusterregio van Südtirol .

Enkele dingen vielen onmiddellijk op, via een soort van kilometerpaaltjes kon je precies zien hoever je al gevorderd was op deze fietsweg .

Tweede leuke ervaring was de aard van de fietsweg, een schitterend aangelegde asfaltweg enkel voor fietsers (wandelaars en skaters ook toegelaten).

Steeds de rivier de Noce volgend maakten we kennis met een eerste verrassing, de fruitbomen, hier in het Val di Sole vooral appelbomen, werden besproeid door sproeiinstallaties waarvan de waterstralen ook de fietsers een koude douche bezorgden. Misschien wel een welgekome verfrissing bij de tropische temperaturen, alleen had ik steeds mijn fotoestel in aanslag, en mij hebben ze altijd gezegd dat zand en water de grootste vijanden zijn van fotoestellen; Enfin mij toestel zo goed mogelijk beschermend haastte ik mij door deze “gevaarzone” en even verder was het weer genieten geblazen van een heel mooie fietsweg in een mooie omgeving.

Langs deze fietsweg zijn ook vele rustplaatsen voorzien, plaatsen voor te picknicken ontbraken evenmin. Hier een leuke plek langs de rivier Noce.

Af en toe een stevige helling (10 %) ontbrak er ook niet aan, door de schitterend kwaliteit waren de afdalingen hier volkomen ongevaarlijk, al lag de snelheid soms behoorlijk hoog.

Om 12u30 vonden wij dat het tijd was voor een broodje en een watertje na een half uurtje zetten we onze tocht verder over een zo te zien pas aangelegde asfaltbaan.

In de buurt van Malè zagen we nog net een Raftinginstructeur zijn laatste aanwijzingen geven aan drie liefhebbers waarna ze zich alle vier met de sterke stroming van de Noce lieten afdrrijven. Chris keek deze waaghazen vol bewondering na.

De volgende halteplaats was Mestriago waar we onze waterflessen kon vullen met heerlijk fris drinkwater. Ook op deze plaats kon je een rustpauze inlassen en comfortabel picknicken

Door werken waren er soms kleine omleidingen op het traject, soms reden we ook op gewone wegen, meermaals staken we de Noce over, steeds de richting Ossana volgend , kwamen we door Mezzana, door Pellizzano waar zich een zogenaamde Bici Grill bevond, dit is een plaats speciaal ingericht voor fietsers, waar er iets kon gegeten of gedronken worden. Pellizzano zelf was een leuk dorpje, keurig geschilderde huizen, de balkons voorzien van bloemen, een oude kerk, la chiesa della natività di Maria, en een modern dienstengebouw.

De Bici Grill van Pellizzano, een voorziening speciaal opgericht voor fietsers

Leuk plaatsje, Pellizzano

Steeds dichterbij kwamen we bij ons keerpunt Ossana, we zagen reeds de nog besneeuwde bergtoppen van het hooggebergte van het Val di Peio.

Aangekomen in Ossana aten we nog vlug wat aan het Park van de Vrede (Parco delle Pace), ik nam nog wat foto's van het dorp dat boven ons lag, van een herdenkingsmonument van oorlogsslachtoffers en dan was het tijd om terug te keren naar onze vertrekplaats

Omdat de hele terugweg in dalende lijn verliep en de snelheid redelijk hoog lag waren we al om ongeveer 17u terug in Mostizzolo.

Dit was zeker de mooiste fietsroute tot nu toe, het laatste deel van deze fietsroute, vanaf Ossana het Val di Peio in hebben we niet gedaan omdat het einde van deze fietsroute het plaatsje Cogolo hogerop in het Val di Peio gelegen is.

Onze terugweg in 8 foto's

Mijn mening over het afgelegde traject :

Voor iedere fietsliefhebber die in de buurt verblijft (Malè, Dimaro, Mezzana, Pelizzano, Ossana, Val di Peio) een echte aanrader, voor 90 % prachtige fietswegen in goedlopend asphalt, wel even opletten bij eventuele omleidingen of wegeniswerken.

Weetjes :

In het Nederlandstalig taalgebied spreken we over fietspad, fietsweg, fietsroute,

Waar Duits gesproken wordt gebruikt men Radweg, Fahrradweg, Radrouten, Fahrradrouten

In het Italiaans hebben ze het over ciclopista, ciclovia, pista/piste ciclabile, percorso ciclabile, en ook wel eens ciclostrada

zaterdag 3 juli 2010

Wandeling door de Bletterbachschlucht

Ongeveer 15 jaren geleden bezochten we al eens een klein gedeelte van de Bletterbachschlucht, Vandaag was het een geschikte dag om daar nog eens een kijkje te nemen, via de Mebo en de A22 tot Auer, en vervolgens via Montan reden we naar Aldein.

Eerst parkeerden we de auto aan het voetbalveld omdat we te voet naar de Bletterbachschlucht wilden stappen, ik ging wel eerst even het plaatselijke Infokantoor binnen voor wat meer informatie, ik had immers gelezen dat mensen die lang geleden deze canyon bezocht hadden verbaasd zouden zijn over wat er zoal gerealiseerd was tijdens de laatste jaren.

In het Info kantoor werd mij afgeraden te voet naar de Schlucht te wandelen, met het warme weer zou dit zeker anderhalf tot twee uur duren, hetgeen volgens de lieflijke dame van het buro echt verloren tijd was, ook al omdat we dan na het bezoek aan de kloof ook nog eens te voet terug moesten komen.

Volgens haar uitleg was er een nieuw bezoekerscentrum gebouwd met een grote parkeerplaats, vanaf deze parking was er dan een wandelweg naar de Bletterbachschlucht. Wij reden dus naar het bezoekerscentrum, namen nog even een kijkje binnen in het centrum en vertrokken dan om ongeveer 12 u naar de Bletterbachschlucht.

het nieuwe bezoekerscentrum

De weg verliep hoofdzakelijk in dalende lijn door het bos, onderweg zagen we een leuk tafereeltje twee hagedissen die aan het stoeien waren, de anders zo schuchtere en schichtige diertjes hadden geen oog voor de omgeving en stoeiden dat het een lust was.

Dan bereikten we afdaling deels in steen, deels in trappen die ons in de kloof bracht, waar in een groot deel van het jaar waarschijnlijk een wild kolkende rivier stroomde, was er nu amper nog wat water te zien.

Indrukwekkend waren de rechtopstaande rotswanden, waarop hier en daar dennenbomen nog net hun evenwicht wisten te bewaren.

Als ik zo eens rond mij keek moest ik vaststellen hoe klein wij mensen in feite zijn.

Steeds indrukwekkender werden de rotsformaties, af en toe moest ik toch angstvallig naar boven zien als er mensen zo kort langs de wanden liepen, er moest nu toch eens iets naar beneden komen.

Ook het invallend zonlicht zorgde voor hele speciale kleurschakeringen op de verschillende lagen van gesteenten waaruit deze kloof was opgebouwd, hoe lang zou dat wel geduurd hebben ?

Om 13u was er even een pauze om te picknicken, ondertussen genietend van een mooi tafereel de mooie blauwe lucht, het groen van de bomen, en daaronder de grillige vormen van de rotsen.

Na het eten gingen we verder de kloof in, ik vond het steeds mooier worden, je kon ook mooi zien hoe sterk de kracht van het water wel is, de harde rotsen waren mooi uitgesleten door het water.

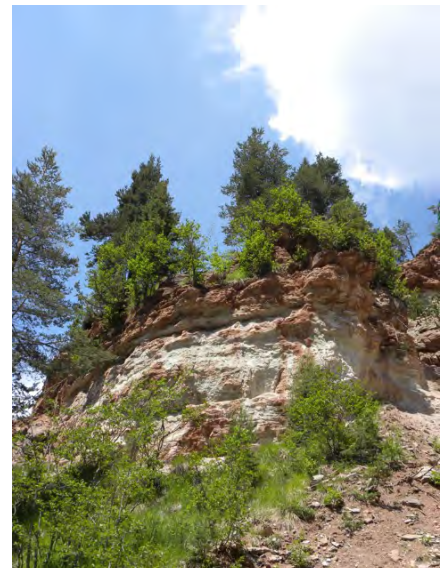

Dan plots hield het op, we konden niet meer verder, een recente (?) instorting blokkeerde elke doorgang, een watervalletje zorgde voor de watertoevoer ,of het hier echt veilig was wist ik ook niet.

Er zat niets anders op dan rechtsomkeer te maken, door de voortdurend andere stand van de zon en de lichtinval in de kloof waren de kleurschakeringen ook weer anders, de opbouw in verschillende lagen bleef me fascineren, getuige hiervan zijn volgende plaatjes.

Hier kon je gewoon blijven foto's maken, alles was even mooi, als je het wilde zien natuurlijk.

Ondertussen zaten we niet stil en genoten we beiden van een prachtig schouwspel, we zagen onder meer hagedissen en zelfs stenen die een evenwichtsoefening hielden.

Dan werd alles even anders ... nadat we een klein watervalletje passeerden en tussen metershoge rotswanden wandelden zag ik een koppel waarvan de mevrouw schijnbaar problemen had, dichterbij gekomen zat ze duidelijk met een van haar voeten in het koude water van de beek die door de kloof liep.

Omdat ik een eind achter Chris was, dat heb je nu eenmaal met mensen die van alles foto's willen maken, riep ik haar toe dat ze even moest wachten.

Bij haar gekomen zei ik haar dat ik dacht dat die mevrouw precies problemen had, we besloten samen tot bij het koppel te gaan en te vragen of er iets mis was.

De ietwat terughoudend man vertelde dan in het Italiaans dat zijn vrouw haar voet had omgeslagen en echt niet verder kon.

We hebben nog geprobeerd om van schoenen te wisselen omdat zij maar halfhoge schoenen aan had en wij onze hoge wandelschoenen die haar zeker wat meer steun zouden gegeven hebben om de enkels, spijtig voor haar waren de maten van de schoenen te verschillend.

Ook met ondersteuning van haar man en Chris lukte het niet, deze mensen uit de kloof krijgen zou niet eenvoudig zijn, en dan waren er nog die trappen naar boven...

Ik besloot dan maar om zo snel mogelijk naar het bezoekerscentrum te stappen en daar om hulp te vragen, Chris zou dan bij het Italiaanse koppel blijven.

Soms moet je prioriteiten stellen en keuzes maken, hier eindigt dan ook de fotoreportage in de Bletterbachschlucht er waren nu andere dingen belangrijker.

De kloof uitlopen tot aan de trap viel nog mee, de trappen naar boven was al een ander paar mouwen, en dan nog die weg door het bos die in stijgende lijn liep tot aan het bezoekerscentrum.

Onderweg kwam ik nog langs een zogezegd punt van waaruit je met een GSM om hulp kon vragen via het nummer 118, spijtig genoeg lukte dit niet, wegens geen ontvangst, of buiten bereik van een zendmast.

Enigszins buiten adem en helemaal bezweet kwam ik dan bij het bezoekerscentrum aan waar ik mijn verhaal deed aan de dame achter de balie, die me overigens spontaan onmiddellijk een flesje water aanbood (waarvoor dank)

Onmiddellijk werden de nodige stappen ondernomen om hulp te bieden, ik moest op een summier plannetje van de kloof aanduiden waar ik het koppel en Chris had achter gelaten, er werd contact opgenomen met een of andere centrale in Bozen, eventueel zou er een helikopter gestuurd worden om de vrouw uit de kloof te evacueren, hetgeen ik persoonlijk wat overdreven vond maar wie ben ik, Het toonde wel aan dat men er niet bij de pakken bleef zitten.

Ondertussen was een medewerker van het centrum op mijn aanwijzingen met een soort mobiele radio richting kloof gelopen, het koppel en Chris tegemoet. Hij zou dan de situatie ter plaatse inschatten en de nodige richtlijnen doorgeven aan op komst zijnde hulpverleners.

Ondertussen waren er ook 2 leden van zeg maar de plaatselijke rode kruisafdeling aangekomen, zij hadden de oproep ook gehoord en kwamen hulp bieden, ik zou dan met deze twee mensen terug richting kloof stappen tot bij de drie waren.

Deze twee mensen wisten me ook te vertellen dat als een hulpoproep op de nummers 118, en 115 niets oplevert je noodnummer 112 moet proberen, dit is het nummer van de Carabinieri, en zij nemen steeds op. Onthouden dus !!!

De man van het bezoekerscentrum was intussen tot bij het koppel en mijn vrouwtje aangekomen, zij met hun drietjes hadden ook niet blijven wachten maar waren toch al een heel eind verder gesukkeld.

De man van het bezoekerscentrum had intussen ook de toestand van mevrouw bekeken en om een ambulancewagen gevraagd, dus geen heli.

De ambulancewagen zou zover mogelijk het bos in rijden, de mevrouw zou dan op een draagberrie door de mensen van het rode kruis of/en de ambulanciers naar de ziekenwagen gedragen worden.

Ik was dus met de twee mensen van het rode kruis onderweg naar het drietje, ik zag nog de ambulance onder aanwijzingen zijn weg zoeken over het wandelpad zover als mogelijk was.

Ondertussen had ik ook Chris nog gezien die ook al richting bezoekerscentrum ging, en zei dat ze nu toch niet veel meer kon doen, ik liep dus nog mee tot bij het Italiaans koppel om te vragen hoe het was.

Zichtbaar blij dat ze nu deskundige hulp kregen werd ik nog eens duizend maal bedankt voor de geboden hulp en dan ging ik ook maar richting bezoekerscentrum terug.

Alles tesamen waren er voor deze kleine hulpoperatie toch een zevental mensen op de been zijnde de man van het bezoekerscentrum, de eerste twee mensen van de plaatselijke rode kruisafdeling, later kwam er nog een derde bij, en dan 3 mensen met de ambulance.

We hebben nog gezien dat de meneer van het koppel uit de ambulance wagen kwam, bij hun auto die ook op de parking stond, er werden papieren ingevuld, een van de mensen van het rode kruisteam kwam nog even goedendag zeggen en dat was het dan, hopelijk gaat intussen alles goed met die dame, volgens mij was het een zware verstuiking, ik vermoed dit omdat ik het jaren geleden ook heb voorgehad op een wandeling vanaf Falzeben in Hafling.

Toch enkele conclusies :

Wij waren blijkbaar de enigen die het nodig vonden aan die mensen hulp te bieden.

Misschien ook wel een beetje die man van het koppel zijn fout, hij durfde blijkbaar ook niet om hulp vragen, stond er zelfs naar onze mening wat hulpeloos bij, niet weten wat te doen

We hebben vele mensen gezien die zich op totaal ongeschikt schoeisel aan een wandeling in de Bletterbachschlucht wagen, dit is geen terrein om met gewone sportschoenen of zelfs met open damesschoenen te betreden.

Ons Italiaans koppel had wel helmen bij voor eventuele beschutting tegen vallende stenen, hetgeen in feite heel verstandig was, wij hadden geen helmen bij, maar de schoenen van de dame waren gewoon te laag, zij boden volgens mij onvoldoende steun om de enkels.

Hele efficiënte hulpdienst hebben ze daar

Ook nog even een leuke anekdote :

Als ik zo mijn uitleg deed aan de dame van het bezoekerscentrum, die van achter de balie, dan vroeg ze op een gegeven moment uit welke gemeente in het Grödnertal ik afkomstig was, volgens haar sprak ik net zo als de mensen van het Grödnertal, ze kon maar niet geloven dat ik Belg was.

Moet ik toch absoluut eens gaan uitproberen in het Grödnertal, waar we eigenlijk nog niet zo dikwijls waren.

En nog een culinair toemaatje :

Eten deden we weer bij Mösl in Meran, we hadden al een paar keer iets raar naar klanten zien brengen, en wilden dit ook absoluut eens proberen.

Nadat we de naam van dit gerecht te weten waren gekomen bestelden we meteen en nu was het de beurt aan andere mensen om verwonderd naar onze borden te kijken, op de foto's zie je waarom. De naam van dit gerecht : Calzone, echt eens proberen bij Mösl in Meran

Een nog onaangeroerde Calzone

Chris is al aan 't genieten van haar Calzone

Zondag 4 juli

Maratona dles Dolomites een streep door onze rekening Passo Pelligrino - Fuciade

Eigenlijk wilden we gaan wandelen vanaf de Passo Pordoi naar het Lago di Fedai, maar toen we onderweg waren hoorden we dat een aantal bergpassen voor het gewone verkeer waren afgesloten wegens het tweede deel van de "Maratona dles Dolomites" een grote fietsmanifestatie met bijna 9000 deelnemers.

Gelukkig waren we nog maar op de Mebo zodat we nog wat tijd hadden om een alternatief te bedenken. We besloten richting Fleimstal en Fassatal te rijden en onderweg uit te kijken naar mooie fietswegen.

In de omgeving van Predazzo zou ergens een mooie fietsroute moeten beginnen of eindigen dat herinnerde ik me nog, het andere eind- of beginpunt zou in Molina moeten liggen.

Doordat we komende van Auer - Montan de grote weg naar Cavalese genomen hadden (je kan hier langs verschillende wegen in Cavalese geraken) vonden we in feite geen fietsweg. Ondertussen waren we dan al in Predazzo aangekomen, hier zagen we wel enkele bruine bordjes die verwezen naar een fietsweg dus ergens moest er toch een fietsweg zijn.

Misschien op de weg naar Moena, ook hier zagen we wel enkele fietsers maar dan op racefietsen en langs de hoofdweg.

In Moena draaiden we rechtsaf richting Passo Pellegrino, enkele jaren geleden hadden we daar ook al een mooie wandeling gemaakt, misschien vonden we nu ook wel iets.

We parkeerden aan Ristorante Miralago, gingen binnen eerst wat drinken en dan vertrokken we voor een wandeling naar het Lago Cavia, dat was toch de bedoeling, toen we dan merkten dat we ergens een verkeerde richting waren ingeslagen hadden we ook geen zin meer om het hele eind tot aan de grote baan terug te lopen en besloten dan maar naar Fuciade te stappen. Hier waren we enkele jaren geleden ook al eens, maar ik geen zin meer om nog ergens anders toe te gaan.

Onderweg werden er nog wat broodjes gegeten, en dan zagen we al de eerste huisjes van Fuchiade nederzetting (zo noem ik het maar even) in de verte voor ons, rechts van ons zagen we mooi de bergketen Marmolada liggen.

We hadden hier het geluk de houtsnijder van een van de eerste huisjes aan het werk te kunnen zien, en verder nog enkele van zijn werkstukken te kunnen bewonderen.

Stilaan bereikten we dan ook het centrum van Fuchiade, de rode sneeuwmobiel stond er nog net zoals enkele jaren geleden, wij wandelden nog een klein eindje hogerop, genoten van het mooie weer in een mooie omgeving, en het zicht op de Marmolada was overweldigend van hieruit.

Opvallend was wel dat er grote groepen toeristen naar beneden kwamen gewandeld die volgens mij allemaal een Oost-Europese taal spraken, misschien wel Russisch.

Omdat Chris toch weer last begon te krijgen van haar hielen besloten we maar terug naar de auto te gaan er kwamen nog vakantiedagen na deze en de zaak forceren zou geen enkele zin hebben.

Onze dag zat er nog niet op, we wilden absoluut die fietsweg vinden waarover ik gelezen had, via Molina reden we terug richting Fleimstal, nu aandachtig uitkijkend naar wegwijzers naar het plaatje Molina..

We hadden nu meer geluk via Castello di Fiemme waar we een korte stop hielden, het was een leuk oud uitzienend dorp waar buiten een paar toeristen niemand te zien was, waar ook niemand iets wist van een fietsweg die hier zou moeten lopen, dus via Castello di Fiemme kwamen we in Molina, een rustig dorp met bochtige smalle wegen.

Uiteindelijk kwamen we aan een rond punt net voor de brug over de Avisio en hier zagen we onder een bruin bord dat naar de Passo Manghen verwees, een ander bruin bordje hangen waar we al lange tijd naar zochten : een verwijzing naar een parking en heel belangrijk pista ciclabile. Dat wisten we dus ook weeral, een paar dagen later zouden we zeker naar hier terugkeren, tot Predazzo was het precies 16,2 km toonde ons een wegwijzer, vanaf het centrum van Molina was het 19 km

We bekeken nog even de verkeerssituatie aan het rondpunt en de aanwijzingsborden om later niet te veel tijd te verliezen, we namen de richting naar de A22 , even later de SP232 tot aan de SS48, vanaf nu zaten we weer op bekend terreinen reden zo snel mogelijk richting Meran, we riskeerden het om op een zondagavond naar Mösl te rijden, gewoonlijk zat het er op zondagavond stampvol en moest je best vooraf reserveren.

Wij hadden geluk, met z'n tweetjes vind je allicht een plaatse, en lieten het ons smaken

Ristorante - Pizzeria Mösl

Maandag 5 juli 2010

Naturns - Meran - Naturns een leuke fietstocht

Na het ontbijt reden we naar Naturns om een fietsroute van vorig jaar verder te zetten, toen fietsten we op huurfietsen van Mals naar Naturns, nu reden we van Naturns naar Meran en omdat we nu onze eigen fietsen mee hadden moesten we ook weer terug naar Naturns waar de auto stond.

Maar zover waren we nog niet, we gingen eerst nog wat boodschappen doen in Naturns dorp, belangrijke boodschappen want we deden onszelf een paar schoenen cadeau, wandelschoen voor mij en fiets-en wandelschoenen voor Chris.

Het was bijna 11u30 toen we richting Meran vertrokken, de Radroute richting Meran stond duidelijk aangegeven, kon niet missen. op het schitterend geasfalteerd fietspad was het lekker fietsen. Langs de ene zijde de vele appelbomen, aan de ander zijde de rivier de Etsch en boven ons de zon wat moet een mens nog meer hebben om tevreden te zijn.

Tevreden was Chris niet toen ik voorstelde om even naar de waterval van Partschins te gaan zien, we hadden hier ooit eens problemen gehad met onze vorige auto en dat was nog niet uit het geheugen gewist.

We wisten dat de weg naar Partschins dorp steil was, maar zo steil, maar jongens toch, op de fiets niet te doen, dan maar naast de fiets, ook bijna niet te doen, en zweten wat was me dat zeg. Al vlug waren we het beu, tot aan het centrum was nog een heel eind, en dan nog naar die waterval ?

Toch maar niet. Misschien later tijdens de rest van de dagen, als opvulling, maar niet nu.

We keerden om en waagden ons aan de steile weg naar beneden, we moesten wel kunnen stoppen voor we aan de grote baan waren, stel je voor dat de remmen het niet deden.

Het was maar een paar honderd meter maar met een rotvaart en piepende remmen reden we naar beneden waar we de weg over staken en onze fietsroute vervolgden.

Ter hoogte van de waterkrachtcentrale van Töll moesten we de baan oversteken en even langs deze weg fietsen, natuurlijk beschermd door degelijke vangrails.

Even verder kregen we toch wel een echt juweeltje van een fietswegrealisatie onder de wielen, om een aanzienlijk hoogteverschil te overwinnen hadden ze hier een heuse mini-bergpass met 7 echte haarspeldbochten uitgebouwd compleet met een rustplaats met waterfontein en met verkeersborden die de bochten aangeven en het aantal bochten (7 Kehren-Tornanti)
Hier naar beneden rijden was leuk en het ging behoorlijk snel, een collega fietser die bergop reed zei ietwat ironisch dat het in zijn rijrichting nog langer genieten was van het haarspeldbochtentraject.
Dat zouden we straks wel ondervinden zeker !!

Zo we fietsten nu weer langs de Etsch, kwamen voorbij de voetgangersbrug aan het zwembad van Algund, ik kon nog even een glimp opvangen van de Forst brouwerij met het gekende groene dambordmotief op de gevels, en hielden halt voor een pauze toen we zagen dat het asfalt plots plaats moest maken voor een fietspad in fijn grind.

Na de picknick vervolgden we onze weg over het grindpad gedurende een kleine tien minuten schat ik zo, dan werden we de stad Meran ingestuurd waar anders fietsen was, eerst langs het Lido, dan verder de stad in.

In de omgeving van het station hielden we het voor bekeken, we wilden niet langer verder fietsen in Meran, we keerden terug naar het fietspad langs de Etsch en reden weer terug richting Naturns

Fietsen in Meran, niet zoals we intussen gewoon waren, we zijn hier al terug op weg naar Naturns

De “haarspeldbochtenconstructie” leverde ons nu heel wat meer problemen op, maar het was zoals eerder op de dag al iemand zei wel langer genieten, aan de rustplaats hielden we even halt om wat flesjes te vullen, boven gekomen maakte ik nog vlug wat foto’s van dit bijzonder stukje fietsweg dat wellicht het mooiste van heel de vakantie was, en nu kon ik mits wat inzoomen ook heel mooi de Forst brouwerij in beeld krijgen

Ik zou toch graag het stijgingspercentage van deze haarspeldbochtenconstructie kennen.

Verder naar Naturns nu, dit ging heel vlotjes en we zagen hoe ze hier de uiteinden van de palen die ze in de grond slaan om afsluitplanken tegen te bevestigen op een wel erg milieuvriendelijke manier behandeld waren, deze uiteinden werden namelijk verbrand tot ze zwart waren, hierdoor zouden ze in de toekomst niet meer rotten (deze werkwijze heb ik enkele jaren geleden zien doen in de buurt van Meran 2000, nu zagen we de praktische kant ervan.

Rond 15u waren we terug in Naturns, te vroeg in feite, we zijn dan nog maar wat gaan shoppen en zagen hier iets wat bij ons ook niet zou misstaan, een soort verdeler van hondenpoepzakjes, als dat geen stimulans is om voetpaden en straten proper te houden

Mijn mening over het fietstraject

Tot waar het asfalt ophoud nagenoeg perfect, goed bewegwijzerd, propere fietspaden, spijtig dat er geen aansluiting is op het fietspad van Burgstall naar Bozen-Sigmundskron
Op de helling met de 7 haarspeldbochten na ook geschikt voor kinderen, wel oppassen aan enkele oversteekplaatsen. Zeker een aanrader.

Onderweg naar huis deden we een klein ommetje in Meran, ik moet niet meer vertellen waarom zeker ?

Dinsdag 6 juli 2010

Ciclopista van Molina di Fiemme naar Predazzo en terug

Weer een fietsdag vandaag, van zo'n mooi zomerweer moesten we profiteren, na het ontbijt reden we naar ... jawel ... Molina di Fiemme, onze verkenning eerder tijdens deze vakantie hadden we niet voor niets gedaan.

Na de gebruikelijke voorbereidingen vertrokken we om ongeveer 10u30 richting Predazzo, benieuwd of deze fietsroute ook zo goed uitgestippeld en aangelegd was als die in het Val di Sole.

We mochten al direct genieten van een licht stijgende asfaltweg door de bossen, ook deze route was voorzien van "kilometerpaaltjes" heel handig om te weten hoever we gevorderd waren, en tevens een hulpmiddel om te zien of we nog wel op de juiste weg zaten.

Ook dit fietspad was van uitstekende kwaliteit, getuige hiervan waren 3 skatende dames, zij waren blijkbaar duchtig aan het trainen op dit heuvelachtig parcours en in steeds wisselend landschap in de buurt van de Avisio, rivier die we af en toe eens overstaken.

Het asfaltfietspad was hier zo nieuw dat het wel leek of het speciaal voor ons was aangelegd

De kabines van de Seilbahn Cermis (in Cavalese) gleden boven ons af en aan naar het dalstation, wij fietsen weer een heuvel op verder in de richting van Predazzo, de lucht boven ons was nu niet meer egaal blauw maar er waren hier en daar ook witte wolken te zien. Een voorbode ? Door de warmte die nu al zeker 10 dagen aanhield waren er al vanaf de vroege namiddag steeds warmteonweders mogelijk, tot nu toe waren we er van gespaard gebleven. Het bleef leuk fietsen richting Predazzo, schitterende fietswegen, in een prachtig decor, in een zalig weertje

Als we dan tijd namen voor onze picknick zagen we ook onze 3 dames weer terugkomen, misschien was dit wel een ideale voorbereiding op een komende ski-vakantie, ze gingen er serieus tegenaan.

Over een steeds goed lopende fietspad dat de glooiingen van het terrein volgde vervolgden wij onze weg, onderweg zagen we verkeersborden die er op wezen dat deze weg enkel aangelegd was voor fietsers en wandelaars, aan de bruggen over de Avisio stonden dikwijls paaltjes om sluikeverkeer te beletten, en overal waren er rustplaatsen voorzien met banken en tafels.

We passeerden het dorpje Lago een gehuchtje van Tesero, waar we even door een kleine industriezone moesten, ik dacht door werken aan het fietspad, en kregen daarna bij het verlaten van Tesero lange rechte stukken fietsweg voor de wielen waarop je eens goed kon laten gaan.

Amaai !!!

Oei !!!

Moi !!!

Via Panchia en Ziano di Fiemme bereikten we de rand van Predazzo

Hier aan de buitenrand van het dorp stonden gigantisch veel mobilhomes, en paardentrailers want er was daar een grote paardenshow die wel tien dagen duurde geloof ik (van 2 tot en met 11 juli)

Wij volgden braafjes de aanwijzingen die ons naar het centrum van Predazzo leidden, aangezien het bijna 13 u was, was er natuurlijk weinig volk op de been zodat we aan de kerk rustig onze picknick konden aanspreken.

Even moesten we hier ook opletten want enkele jonge snaken die met elkaar contact hadden via hun GSM waren schijnbaar iets van plan, een van de twee kwam nogal dicht in de buurt van Chris zitten, waar ook mijn fiets stond, die ik niet op slot had, misschien hadden ze het wel op onze fietsen gemunt.

Wij hadden hun spelletje door en deden aan elkaar teken dat we onze ogen open moesten houden, dit hadden die twee blijkbaar ook gezien want plots waren ze verdwenen

Enkele foto's als bewijs dat we wel degelijk in Predazzo waren heb ik natuurlijk wel genomen, de kerk, een leuke fontein, de gekleurde huizen met hun mooie bebloemde balkons, en een dame met een fiets die ik al eens meer gezien had.

De kerk van Predazzo, onder wel erg dreigende wolken

Ondertussen was ook de lucht wat dreigend geworden boven Predazzo en we besloten dan maar aan de terugrit te beginnen, terug langs die paardentoestanden reden we Predazzo buiten, richting fietsweg. Onderweg stonden enkele mooie huizen, eentje vond ik wel bijzonder

Onderweg richting Molina zagen we enkele typische gebruiken zoals maiskolven die te drogen hangen onder een dak van een schuur, gezaagd hout of boomstammen die langs de weg lagen, met bloemen versierde balkonnetjes enz.

Plots bij het binnenrijden van Panchia voelden we regendruppels, maar dan echt dikke druppels zodat we toch even beschutting zochten onder een afdak, het was echter niet gemeend met de regen zodat we snel weer verder konden fietsen, onder een wel erg donkere lucht

Pas na Tesero klaarde het weer wat op, en fietsten we verder onder een blauwe hemel gevuld met witte wolken

Tot aan de vertrekplaats was het genieten, van het fietsen zelf natuurlijk, maar ook van het landschap, enkele stroomversnellingen in de Avisio, ook hieden we even halt aan de Cermis Seilbahn, en als we daar over de brug de Aviso overstaken zagen we dat we enkele dagen eerder nog op de grote parkeerplaats gestaan hadden op zoek naar ... jawel de fietsweg waar we nu op aan het fietsen waren, hadden we toen over de brug tot aan het dalstation gewandeld dan hadden we zeker deze fietsweg gezien.

Aangekomen aan de vertrekplaats reed ik nog even verder op zoek naar het echte vertrekpunt van deze fietsweg dat ergens in het dorp Molina di Fiemme moest liggen, op het kilometerpaaltje met de aanduiding 0 kon ik aflezen dat de afstand van hier tot Predazzo 19 km was, en dat deze route blijkbaar nog tot in Pozza di Fassa verder liep. iets om te onthouden.

Van op de brug over de Aviso speciaal gebouwd voor fietsers en voetgangers ha je een mooi zicht op het dorp Molina di Fiemme, ik vergeet nooit meer waar het ligt en kom het nog wel eens bekijken.

Als de fietsen ingeladen waren wilde ik absoluut eens de Passo Manghen bekijken, ik had er al zo dikwijls van gehoord ondermeer dat het een lange beklimming was, redelijk en over smalle wegen. Dat klopte allemaal, de wegen waren echt smal, en behoorlijk steil, problematisch vond ik vooral dat er geen uitwijkplaatsen waren voor als er tegenliggers zouden komen.

Ik begrijp nu ook waarom in de Giro geen volgwagens mee over de Passo Manghen mogen, die overigens verboden is voor bussen, voor auto's met caravans, en voor voor voertuigen langer als 7m.

Al vlug had ik er genoeg van, met onze nieuwe auto nam ik liever geen risico's en bij de eerste gelegenheid waar ik rechtsomkeer kon maken deed ik dat ook, we zagen in de volgende bocht wel koeien op de weg lopen en langs de weg liggen, en ergens vele etages hoger zagen we enkele moedige fietsfanaten heel langzaam hoger en hoger fietsen ... petje af voor die lui.

De erg smalle en steile Passo Manghen

Via Molina di Fiemme, Montan en Auer waar we de A22 richting Bozen namen, en dan nog de Mebo reden we naar Mösl waar ik vandaag een T-shirt van Stammgast mocht in ontvangst nemen.

Mijn mening over deze fietsweg

Hele mooie fietsweg, mooie asfaltwegen, geen al te grote hoogteverschillen, goed bewegwijzerd, verschillende rustplaatsen, een aanrader, ook best te doen met kinderen, er schijnt ook een vervolg op deze fietsweg te bestaan, van Predazzo tot Moena, iets voor volgend jaar misschien.

Woensdag 7 juli 2010 Per fiets van Salurn naar Trento en terug

Na het ontbijt vertrokken we richting Salurn voor nog maar eens een fietstocht. De bergen rond het Tratterhof waren zo helder te zien, dit zou ook weer een warme dag worden. Via de Mebo en de A22 tot Auer reden we naar het laatste dorp van Zuid-Tirol hier in het dal van de Etsch

Op maandag 28 juni waren we hier gestopt, nu was dit het vertrekpunt van het vervolg op de Etschradweg hopelijk was dit deel even mooi om te fietsen als het eerste deel.

De brug over de Etsch (Adige in Trentino) bij het binnenrijden van Salurn

Omstreeks 10u45 waren we startklaar en vanaf het vertrek was het genieten van het uitzicht, het brede Etschdal, de bleke rotswanden begroeid met groen en daarboven een mooie blauwe lucht.. Vandaag was echt stralend weer en een nachtelijk onweer had alle uitlaatgassen die de zogenaamde "dunst" veroorzaken weggespoeld, zover we konden zien hadden we een mooi helder beeld.

Af en toe kwamen we tamelijk dicht bij de A22, of de grote baan richting Trento en ook de Etsch was nooit ver weg, de kwaliteit van de fietsweg was ook weer uitstekend, En overal plantages van voornamelijk druiven en appelbomen, miljoen appels zullen hier waarschijnlijk weer geoogst worden.

De zwarte fijnmazige netten die we allemaal al wel gezien hebben hier in Zuid-Tirol dienen niet alleen als bescherming tegen de vogels, maar dien ook als bescherming tegen de inslag van de hagel die hier elke zomer toch wel veel schade aanricht.

Deze netten vangen de hagelkorrels op en beletten zo dat het fruit gekwetst wordt.

We hadden inmiddels Zuid-Tirol verlaten en fietsen nu ook weer in Trentino en staken even later aan Ristorante La Cacciatora in Mezzocoronade de Etsch die hier Adige noemt over, kilometers lang reden we langs de Adige, en langs appelplantages, en steeds een zicht op de witgele rotsen.

Sinds we in Trentino fietsten stonden er ook weer de ondertussen gekende “kilometerpaaltjes” hierop konden we aflezen dat de afstand Cadino -Trento 28 km was en dat hiervan aan kilometer 7 waren.

Zo zouden er een aantal fietsroutes in Trentino gerealiseerd zijn, elk met hun eigen naam, en elk met een eigen achtergrondkleur waarop de kilometers staan aangegeven.

Ik probeer nu uit te zoeken welke deze fietsroutes zijn en waar ze zich situeren

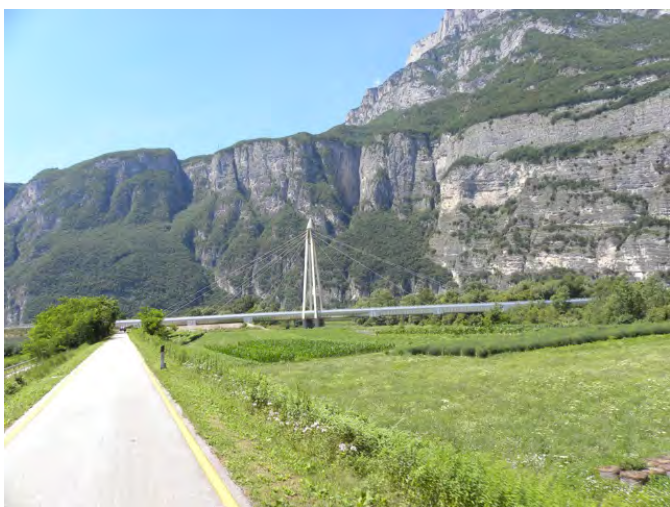

De A22 met zijn roestkleurige vangrails was soms zo dichtbij dat je de nummerplaten of kentekens van auto's en voorbij rijdende vrachtwagens kon lezen.

In Nave San Rocco staken we terug de Adige over naar Nave San Felice, volgend dorpje was Zambana, ook hier was de fietsroute richting Trento heel goed aangegeven

Dan zagen we in de verte iets wat op een kabelbrug geelk, en als we korter bij kwamen dan zagen we duidelijk een enigszins vreemd uitziende brug waar je zelfs zo te zien niet per fiets onder door kon, gelukkig hadden ze een splinternieuwe fietsweg aangelegd zodat we mooi op de fiets konden blijven en onder deze toch wel bijzonder brug van de A22 door konden rijden.

Hier moesten even een drankpauze inlassen, aan de korte schaduwen kon je zien dat het warm was.

We reden nu weer met de Adige aan onze rechterzijde, meestal over mooie fietswegen, soms over minder goed lopende binnenwegen, of over een wat langere houten brug met rammelende planken, wij lieten het allemaal niet aan ons hart komen en fietsen altijd maar verder richting Trento..

Stilaan begonnen ook de magen te knorren, tijd om wat te eten en Chris van wat overtollig gewicht te verlossen, met zo'n warm weer had ze liters water in haar fietstassen, water dat ondanks de toch wel tropische temperatuur altijd redelijk fris bleef, water dat ook het beste was om de dorst te lessen.

Dan, in de onmiddellijke omgeving van uitrit Trento Nord op de A22 vonden we een geschikt plekje om te eten, broodjes van bij Anna (voor mij liefst het typische brood met anijs dat je in twee kon breken) 's morgens vakkundig klaar gemaakt en verpakt door vrouwtje Chris.

Nog vlug even wat foto's gemaakt van een wel heel bijzondere creatie onder de brug van de A22 bestaande uit gekleurde keien en keien aan metaaldraden. Heel raar op deze plaats zo iets te zien.

En dan maar weer verder, de stad Trentino was niet zover af vermits we de afrit Trento Nord al wel gepasseerd waren, opvallend was de eenzame grote rots als we Trent naderden of zeg maar binnenreden, aan welke kant van Trento we zaten, daar hadden ook helemaal geen beseft van, we hadden ook niet veel zin ons in de binnenstad te wagen we bleven gewoon dicht bij de Adige rivier. Hier zagen we een cirkelvormig tempel : het Mausoleo di Cesare Battisti en bijna tegen de rots de kerk van Sant'Appolinare.

Trento was nabij, dit spandoek langs de A22 zagen we op ongeveer 5 km van de stad

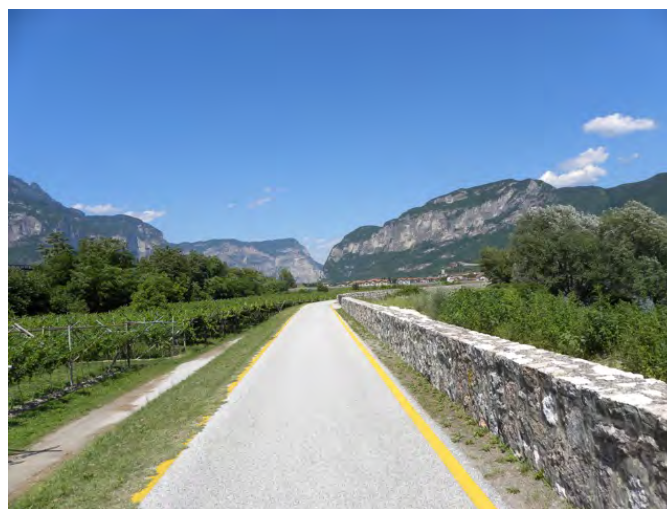
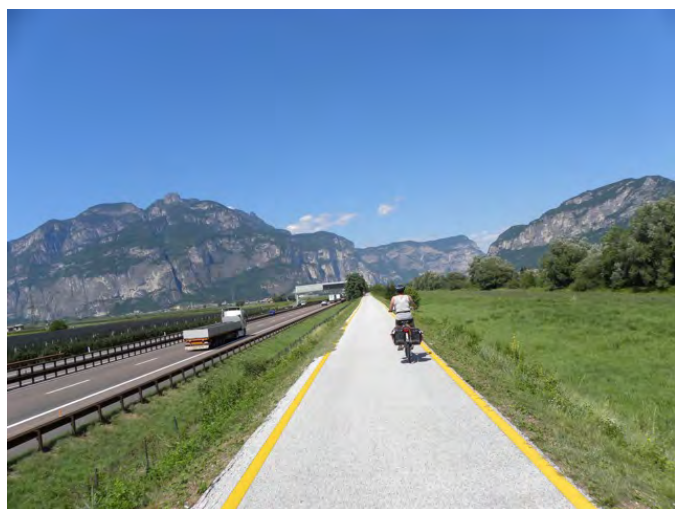
Twee bruggen ver, tot aan de Ponte San Lorenzo volgden we de Adige dan keerden we terug een bezoek aan de stad Trento zou voor een andere keer zijn.
Chris wees nog even kilometerpaaltje 28 aan, dit betekende dat we vanaf Cadino al 28 km gefietst hadden, tel daar nog de kilometers bij van Cadino tot Salurn bij dan leerde een vlotte rekensom me dat we ongeveer 65 kilometers gefietst zouden hebben bij onze aankomst in Salurn.

Heel de weg terug bleef het stralend weer, met steeds een mooie blauwe lucht, zonder problemen vonden we onze weg terug, Radweg richting Bozen volgen dat was de boodschap.

Tussendoor was er natuurlijk even tijd voor een tussendoortje, de zelfgebakken koek van Anna ging er vlotjes in, Chris hield het bij een yoghurtje, de “blikken brug” die schitterde in de zon waar we weer onderdoor moesten was nog zo’n herkenningspunt waardoor ik ongeveer kon inschatten waar we ons bevonden, een ongewone groente of althans gewas trok onze aandacht we wisten niet wat dit was, maar er stond hier veel van.

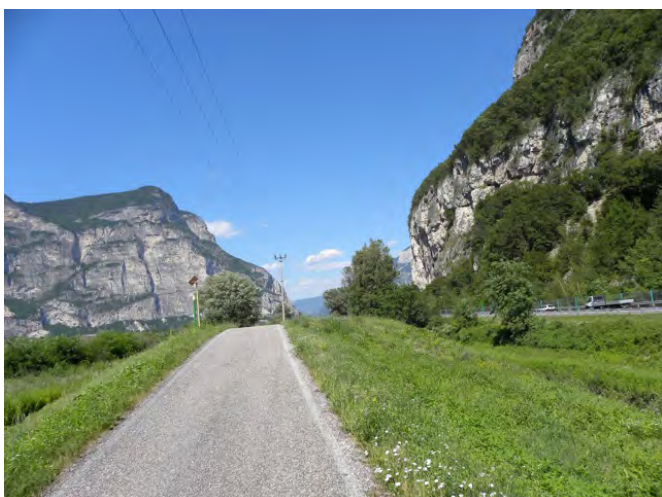

Met de bleke rotsen steeds in het vizier maalden we de kilometers af, met naast ons dan weer de A22, dan stroomde de Adige of de Etsch weer eens rechts van ons, als we dan weer een brug overreden hadden we de stroom weer links van ons, en waren er de appelplantages, kilometers lang en zo kwam er rond 16u een eind aan weer een mooie dag fietsplezier.

We verlieten Trentino en reden hier weer Südtirol binnen.

Beide provincies werken heel hard aan fietswegen. Alto Adige zal over enkele jaren een fietsparadijs zijn daar ben ik zeker van.

Nadien reden we naar Naturns, we moesten nog wat wijn inkopen voor het thuisfront, eten deden we nu eens niet bij Mösl 't was woensdag rustdag bij Mösl, vorig jaar hadden we goed gegeten in het truckersrestaurant Caregnato tegenover het Shelltankstation tussen Plaus en Rabland, Vandaag hebben we daar opnieuw gegeten, vlotte bediening, lekker eten wat moet je nog meer ?

Mijn mening over het afgelegde fietstraject.

De fietspaden zijn echt heel goed, enkel lokale wegen "lopen" wat minder goed, slecht asfalt, vals plat zoals men in het wielervedje wel eens durft zeggen, ik weet het niet, echt hinderlijk is het niet De bewegwijzering is in orde, al moet je wel een beetje aandachtig blijven. Gezien de afstand is een heen en terugtocht voor kinderen misschien wat veel maar een enkele rit moet zeker kunnen. Voor een wat geoefende fietser toch een aanrader.

Nog wat informatie over enkele fietsroutes in Trentino

- 1 **Percorso ciclopedonale della Valle dell'Adige (Fiets- en voetweg van het Etschdal)**
van Cadino naar Borghetto over een afstand van 89,300 km
lichtblauwe achtergrondkleur op de kilometerpaaltjes
- 2 **Percorso ciclopedonale della Valsugana (Fiets-en voetweg van het Valsuganadal)**
van Calceranica al Lago naar Pianello-Vallon over een afstand van ongeveer 50 km
witte achtergrondkleur op de kilometerpaaltjes
- 3 **Percorso ciclopedonale del Primiero (Fiets-en voetweg van het Primierodal)**
van Masi de Imer naar Siror-Fiera di Primiero over een afstand van 11 km
paarse achtergrondkleur op de kilometerpaaltjes
- 4 **Percorso ciclopedonale della Valle di Sole (Fiets-en voetweg van het Valle di Sole)**
van Mostizzolo naar Cogolo in het Val di Peio over een afstand van 35 km
gele achtergrondkleur op de kilometerpaaltjes
- 5 **Percorso ciclopedonale delle Valli di Fiemme e Fassa**
(Fiets- en voetweg van het Fleims- en Fassasdal)
van Molina di Fiemme naar Pozza di Fassa over een afstand van 35,750 km
rode achtergrondkleur op de kilometerpaaltjes
- 6 **Percorso ciclopedonale della Valle Rendena (Fiets- en voetweg van het Rendena dal)**
van Villa Rendena naar Carisolo over een afstand van 15 km
van Tione di Trento naar Villa Rendena over een afstand van 4,750 km
van Tione di Trento naar Lago di Ponte Pià over een afstand van 8 km
roze achtergrondkleur op de kilometerpaaltjes
- 7 **Percorso ciclopedonale della Valle delle Chiese of Giudicarie inferiori**
(Fiets- en voetweg van het Valle delle Chiese)
van Condino naar het Lago d'Idro over een afstand van 16 km
oranje achtergrondkleur op de kilometerpaaltjes
- 8 **Percorso ciclopedonale Garda Trentino - Basso Sarca**
(Fiets-en voetweg van Garda Trentino - Basso Sacra
Van Mori naar Torbole over een afstand van 15 km
Van Torbole naar Riva del Garda - Varone over een afstand van 5 km
Lichtgroene achtergrondkleur op de kilometerpaaltjes
- 9 **Percorso ciclopedonale della Valle dei Laghi/Sarca (fiets- en voetweg Valle dei Laghi)**
van Torbole naar Dro over een afstand van 11 km
van Pietramurata naar Sarche over een afstand van 4 km
Groene achtergondkleur op de kilometerpaaltjes
- 10 **Percorso ciclopedonale Ledro en Concei (Fiets-en voetweg Ledro en Concei)**
Van Molina di Ledro naar het Lago d'Ampola over een afstand van ongeveer 12 km
Valle di Concei over een afstand van 5 km
Donkergroene achtergrondkleur op de kilometerpaaltjes

Nadat vaststond dat het geen wandelvakantie zou worden maar dat we moesten overgaan tot al fietsend ons favoriete vakantie regio's ontdekken, ben ik verwoed op zoek gegaan op het Internet naar allerlei info betreffend fietsmogelijkheden voor de recreatieve fietser, zowel in Zuid-Tirol als in de zusterregio Trentino.

Omdat we bovendien lang getwijfeld hebben of we fietsen zouden huren ofwel onze eigen fietsen zouden meenemen, heb ik dan ook gezocht naar huurmogelijkheden voor fietsen in beide regio's. Hieronder, en na de nabeschouwing in dit verslag vinden jullie dan ook een ruime selectie van internetlinks (deze waren allemaal nog actief op het moment dat ik dit verslag opmaakte)

Links naar internetsites met info over recreatief fietsen in Südtirol (deel 1)

<http://www.suedtirol-it.com/pustertal/radweg.htm>

<http://www.suedtirol-it.com/vinschgau/vinschgerbahn.htm>

<http://www.suedtirol-it.com/vinschgau/radweg.htm>

<http://www.suedtirol-it.com/passeiertal/radweg.htm>

<http://www.suedtirol-it.com/meranumgebung/radweg.htm>

<http://www.suedtirol-it.com/suedtirolssueden/radweg.htm>

<http://www.suedtirol-it.com/eisacktal/radweg.htm>

<http://www.suedtirol-altoadige.it/routen/bike/fahrradwege/index.php>

<http://suedtirol-bike.blogspot.com/2008/06/tipp-radtour-im-trentino-valsugana.html>

http://www.suedtirol.info/Zuid_Tirol/Nieuws_Fietsen_en_mountainbiken/D-11916-nl-Fietsen_voor_genietters.html

<http://www.meranerland.com/nl/actief/zomer/fietsen/fietstochten/>

<http://www.theil.it/> kies item Radwege aan de linkerzijde

<http://www.eppan.com/> kies items Sportangebot - Mountainbiken & Radfahren

<http://www.burggrafnamt.com/de/rad-mountainbike/radweg-via-claudia-augusta.html>

<http://www.burggrafnamt.com/de/rad-mountainbike/radwege-in-meran.html>

<http://www.burggrafnamt.com/de/rad-mountainbike/radweg-vinschgau.html>

<http://www.burggrafnamt.com/de/rad-mountainbike/etschtalradweg.html>

<http://www.burggrafnamt.com/de/rad-mountainbike/passeirer-radweg.html>

http://www.radurlaub.de/Radwege/Suedtirol/landkarte_suedtirol.htm

<http://biken.suedtirol.com/radwege/radwege.php>

<http://biken.suedtirol.com/radwege/pustertal.php>

**Donderdag 8 juli 2010 Van Levico Terme naar Grigno en terug naar Levico
(Ciclopista di Brenta) ciclovía del Brenta**

De voorlaatste dag van onze vakantie, nog een laatste keer de fiets op, de vierde dag op rij. Na het ontbijt reden we via de Mebo en de A22 terug richting Trento, in de omgeving van Caldonazzo gingen we op zoek naar een geschikte vertrekplaats.

Volgens mijn informatie begon er ergens aan het meer van Caldonazzo, als ik me niet vergis in Calceranica al Lago, de Brenta fietsroute.

Wel we hebben dit beginpunt niet echt gevonden, we hebben wel ergens een parkeerplaats gezien dicht bij de ciclopista maar hier waren alle plaatsen al ingenomen.

Dan maar naar Levico Terme, daar had Chris de Novaledo Bici Grill gezien vanaf de weg, een Bici Grill is een rustplaats speciaal ingericht voor fietsers, met sanitaire voorzieningen, en waar je dikwijls ook nog wat kan drinken en/of eten, natuurlijk is er ook bijna altijd een parkeerplaats aan verbonden zodat de Bici Grill ook als vertrekplaats kan gebruikt worden, de fietsweg (ciclopista) bevindt zich in de onmiddellijke nabijheid.

Na de nodige voorbereidingen, zoals van kledij wisselen, de fietsen uit de auto halen, drinkflesjes vullen, zonnecrème smeren, en nog vlug eens naar het toilet gaan vertrokken we rond half twaalf voor onze laatste fietstocht, achteraf bekeken was dit waarschijnlijk ook de langste van de negen. We waren nog maar net vertrokken of we kregen al een pas aangelegd fietspad in mooie zwarte asfalt onder de wielen, echt waar het was zo nieuw dat je de warmte van het asfalt nog kon voelen, of kwam dit door de zon ?

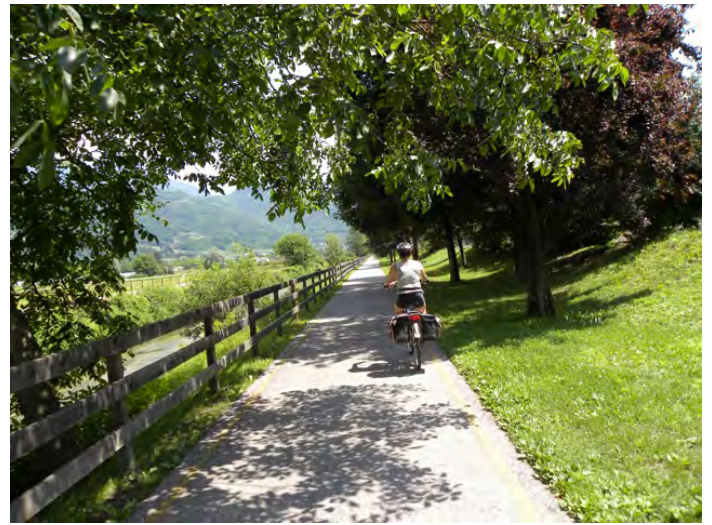
Ook hier zagen we appelplantages, maar ook en dat hadden we nog niet gezien mais, veel mais., Dat we op de via del Brenta zaten maakte een wegwijzer ons ook duidelijk, we volgden nu in feite de richting Borgo Valsugana.

Soms moesten we de fietsroute verlaten en over landelijke wegen verder fietsen, zo kwam je soms wel een een auto tegen, af en toe zagen we een leuk huisje (zie hierboven) Ter hoogte van Marter fietsten we vlak naast de SS47 , en als we op enkele kilometers van Borgo Valsugana waren zag ik ook een bordje van de fietsroute Via Claudia Augusta, op de ondertussen bekende kilometerpaaltjes stond dan weer een andere naam "Pista ciclopedonale Valsugana", blijkbaar was dit traject een deel van verschillende fietsroutes.

Als we dan even later onder de brug van de SS47 moesten oversteken naar de andere zijde dan fietsten we weer langs de Brenta op een heel mooie fietsweg, heel mysterieus vond ik de bergtoppen aan de rechterkant.

Zo kwamen we dan in Borgo Valsugana een mooi oud stadje, waar de Brenta door het centrum stroomt en dat zeker een bezoek waard moet zijn, iwij beperkten ons tot de doorgangsroute voor fietsers, maar zoals steeds moest ik enkele foto's nemen van al dat moois langs de route. Kijk zelf even mee.

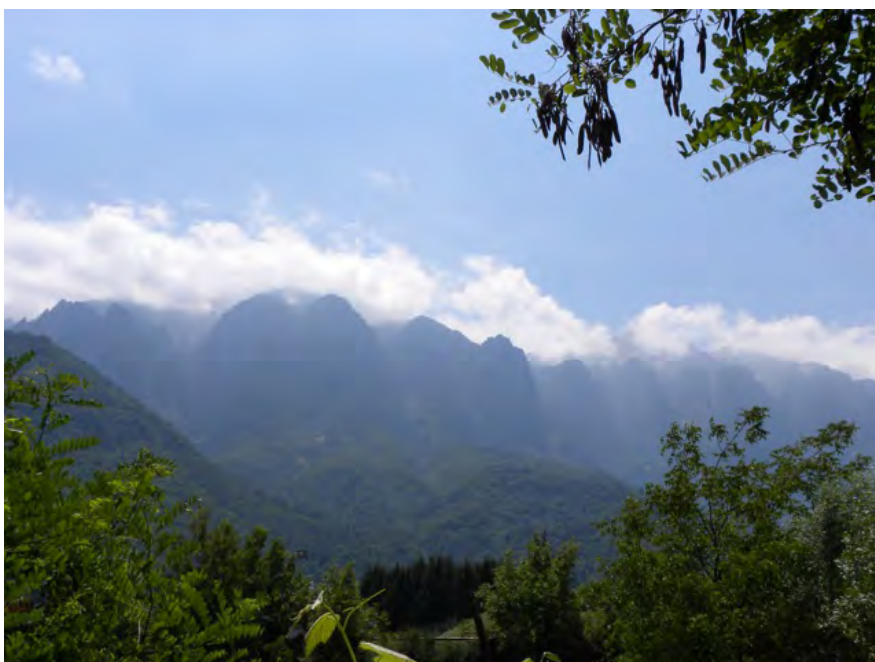

Aan de rechterkant boven de gebouwen bleven de bergtoppen nog altijd even mysterieus. Heel bijzonder was ook ook een heel nauwe doorgang in het geel geschilderd, net alsof we door een oude gang van een of ander gebouw fietsten. Volgens mij was het in deze smalle "gang" onmogelijk elkaar per fiets te kruisen, ook al fietsend een foto nemen van de voor mij fietsende Chris was niet zo eenvoudig dat ondervond ik op de terugweg.

Even buiten het stadje hielden we halt voor onze picknick, ook vanaf deze plaats bleven die mysterieuze in een nevel gehulde bergtoppen mijn aandacht trekken. Tussen het groen door had ik ook een mooi doorkijkje gevonden naar Castello Telvana de burcht die of het kasteel dat boven de stad gelegen was, even inzoomen gaf me een beter beeld

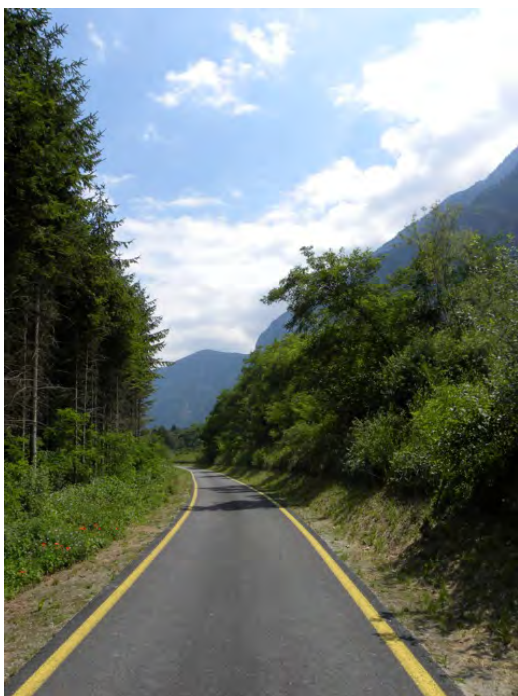
Sprookjesachtig of spookachtig de in nevel gehulde bergtoppen Dit terwijl het beneden meer als 30 graden warm was.

Nadat we weer vertrokken waren bracht een slecht opgestelde wegwijzer en een in het groen geschilderd fietspad ons even op een dwaalspoor, het was niet meer als een ommetje nabij een soort woonwagenkamp.

Dan verlieten we Borgo Valsugana steeds de richting Bassano del Grappa volgend, het fietspad bleef steeds van uitstekende kwaliteit, en we bleven steeds de stroom Brenta volgen soms hadden we de rivier aan onze linkerkant, na enkele kilometers fietsen stroomde ze dan weer aan onze rechterkant, in de verte voor ons geruime tijd dezelfde bergtoppen, aan onze rechterkant steeds die mysterieuze bergtoppen.

Als de aanwijzer zagen dat we op 8,6 kilometer van het dorp Grigno zaten besloten we dat dit dorp het keerpunt van deze fietstocht was. Het zwarte asfaltlint leek eindeloos, weer fietsten we langs maisvelden, en fruitbomen, vooral appels, ook hier ware er mooie rustplaatsen ingericht, af en toe een stuk "vals plat", dan weer een afdaling, kortom een schitterend traject tot in Grigno, hier hielden we een korte fotostop en dan begon de terugweg richting Levico.

Grigno was het keerpunt van deze trip, volgend jaar vertrekken we hier in de buurt voor het vervolg, dan hopen we te fietsen tot Bassano del Grappa

Twee kerken in zo'n kleine gemeente, vreemd toch, moet ik eens opzoeken.
Zoals je kan zien was het iets over half drie als we Grigno verlieten.

Op de terugweg zagen we onder het plaatsnaambord een verbodsbord dat we bij ons niet kennen, we kwamen door Ospedaletto, dit vond ik een heel vreemde grappige naam voor een dorp, Ospedale betekent ziekenhuis, letto betekent bed zo vertaalde ik dus Ospedaletto als ... ziekenhuisbed, waar een mens zich toch mee bezighoud tijdens een fietstocht.

Hier in Selva mag je dus niet claxoneren (maar we zijn hier wel in ... Italië)

We zagen ook een soort serre waarin men aardbeien teelde, niet in de klassieke bedden zoals bij ons maar wel zo'n 80 cm boven de grond.

Met de Brenta-rivier als leidraad kwamen dan uiteindelijk weer in Borgo Valsugana, terug door die smalle gang waar ik al fietsend fotograferend met mijn elleboog langs de muur schuurde, de vernislaag was een beetje beschadigd verder geen enkel probleem.

Ook hier een korte fotostop, en dan verder richting Trento, we vonden de weg zonder problemen terug en een klein uurtje later waren we weer terg waar we vertrokken waren, een beetje moe dat wel, maar blij dat we er weer een mooie tocht op hadden zitten, ook deze keer weer zonder pech.

De rivier Brenta stroomt door het stadje

het gemeentehuis, of is het stadhuis ?

Dit vreemde beeld trok ook mijn aandacht : Lorena col gatto
(Een of andere Lorena in het gezelschap van een kat)

Mijn mening over het afgelegde traject

Bici Grill Levico was zeker een heel geschikte vertrekplaats, alle sanitaire voorzieningen, mogelijkheid om iets te eten, alle fietspaden, fietswegen van uitstekende kwaliteit, enig minpunt vond ik wel dat we auto's tegenkwamen op plaatsen waar we dit niet verwachtten; Borgo Valsugana een oud stadje dat zeker de moeite loonde om even halt te houden, en ons in de toekomst zeker nog eens mag verwachten voor een meer uitgebreid bezoek. Deze route is zeker geschikt voor kinderen, zij kunnen dan bepalen hoever ze willen fietsen.

Zo, dit was meteen onze laatste fietstocht, het ene traject was al mooier als het andere, zie hier mijn persoonlijke rangschikking :

- 1 Ciclopista Val di Sole : van Mostizzolo naar Ossana en terug
- 2 Van Salurn naar Trento en terug
- 3 Van Molina di Fiemme naar Predazzo en terug
- 4 Van Naturns naar Meran en terug
- 5 Van de Bici Grill Levico terme naar Grigno en terug
- 6 Van Ehrenburg naar de Stausee van Olang en terug
- 7 Van de Kalterer See naar Salurn en terug
- 8 Van Burgstall naar Bozen-Sigmundskron (wegens weinig afwisseling over een korte afstand)
- 9 Passeier Radweg (wegens het niet verharde fietspad d.w.z. geen asfaltpaden)

Eindconclusie over deze eerste fietsvakantie :

Heel positief natuurlijk mede dank zij het schitterende weer gedurende al onze fietstochten. Schitterende meestal rustige fietswegen, zonder al te steile hellingen, meestal voorbehouden enkel aan fietsers, wandelaars en skaters die eveneens talrijk gebruik maken van deze juweeltjes.

Door een goede voorbereiding kan je veel tijd besparen om zo langer te kunnen genieten van het fietsen. Misschien is dit verslag wel voor een deel een hulpmiddel hier toe.

Ik hoop dat ik met de verslagen van de fietsroutes toch een beeld heb kunnen scheppen van de mogelijkheden die Alto Adige te bieden heeft aan de gewone alledaagse en zelfs niet-geoefende recreatieve fietser.

Fietsen in Alto Adige hoeft dus niet persé te betekenen de Stelvio overwinnen, of afzien op de grote cols uit de Giro d'Italia, zoals de Passo Pordoi of andere Passo Manghens, een mening die ik tot voor kort ook wel ten onrechte deelde.

Voor ons was deze "andere" vakantie toch wel een ontdekking van een andere Zuid-Tirol, van een ander Trentino, misschien niet zo spectaculair als die wandelingen in het hooggebergte, maar juist voor diegenen die misschien niet echt van wandelen "op hoog niveau" houden, toch een mooi alternatief.

Links naar sites in verband met fietsenverhuur - combinaties trein-fiets

<http://www.vinschgauerbahn.it/de/bahn-und-bike.asp>

<http://www.fischerstube.bz/de/fischerstube/fahrradverleih.html>

<http://www.bzgbga.it/de/95.htm>

<http://www.parks-biking.it/fahrradverleihe-im-pustertal/>

http://www.gemeinde.bozen.it/context03.jsp?ID_LINK=1199&page=2&area=19

http://www.vallediledro.com/lang/IT/pagine/dettaglio/bike,34/noleggio_bici_e_mtb,75.html

vrijdag 9 juli 2010 Wandeling van het Tratterhof naar de Knott'n Kino

Vandaag was het onze laatste echte vakantiedag, na 4 dagen fietsen wilden we het wat rustiger aan doen, we namen onze tijd voor het ontbijt en een wat langere babbel met de andere gasten. Het weer was zoals alle voorbije dagen, schitterend, vanaf 's morgens vroeg al de zon, en een schitterend blauwe lucht. We hadden dit op al onze vakanties nog nooit meegemaakt, twee weken aaneengesloten elke dag hoogzomer.

Na lang overleggen en twijfelen waar we heen konden gaan besloten we de auto gewoon te laten staan en naar de Knott'n Kino te gaan, hier waren we nog nooit geweest, we waren benieuwd welke film er op het programma stond.

het was tien uur voorbij als we vertrokken richting Leadner Alm, hoeveel keer hadden we deze weg al gelopen, op al die jaren was er nog bijna niets veranderd, een oude vervallen en ingezakte stal lag er nog net zo bij als op onze eerste vakantie op het Tratterhof, één huis was er bijgebouwd, en er was een asfaltweg gelegd naar enkele hoger gelegen boerderijen.

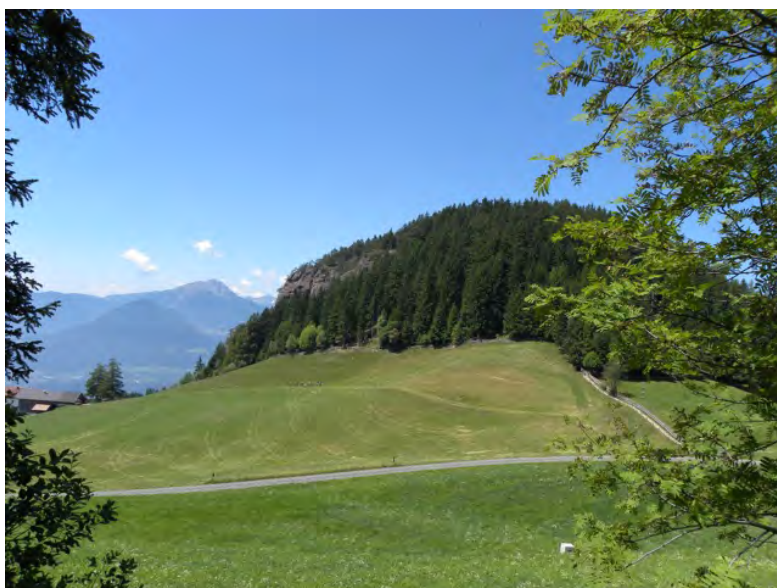
Was het de warmte of waren het de fietskilometers die ons parten speelden, ik weet het niet maar de benen wilden niet mee, vooral mijn bovenbenen voelden zo vermoeid aan, natuurlijk is wandelen een heel andere beweging als fietsen, misschien was het dat wel

Op enkele honderden meters van de Leadner Alm, volgden we de wegwijzers die naar de Knott'n Kino wezen, ik kon me niet herinneren dat we deze weg al ooit genomen hadden.

Af en toe hadden we een zicht op de weg van Hafling naar Vöran, en we zagen ook de Rotsteinkugel, een grote rots uit een rood gekleurd gesteente.

Onderweg van Hafling naar Vöran waar we al jaren onze boodschappen gaan doen hadden we deze rode rots al zo dikwijls gezien. Nu zagen we ze eens vanuit een ander standpunt.

Als ik aan een eenzaam boerderijtje Chris ineens op haar stappen zag terugkeren wist ik niet wat ze gezien had, maar als zij zo iets doet moest er wel een reden voor zijn.

Die reden was op deze warme dag een aangename verrassing, de eigenaar had er een groot plastic vat staan gevuld met het lekkere en verfrissende "Holundersaft", en nog wat flesjes water. Er stonden ook bekertjes zodat we maar gewoon onze bekertjes konden vullen en opdrinken, en lekker dat dat was !!! Betalen gebeurde via een vrijwillige bijdrage die je in een doos kon deponeren..

We waren nu schijnbaar niet meer zover verwijderd van de Knott'n Kino, we moesten enkel nog een smal pad volgen dat naar een bos toe liep dat op een heuvel lag. Het steile pad naar het bos toe en verder in het bos viel niet echt mee, normaal tijdens onze wandelvakanties zou dit geen probleem geweest zijn, het kwam waarschijnlijk door al dat fietsen.

In het bos was het soms een beetje zoeken om de juiste richting te vinden, en uiteindelijk vonden we dan toch de ondertussen befaamd geworden Knott'n Kino.

De "zaal" was nog helemaal niet uitverkocht, het was ook wel echt heel warm daar in volle zon, de film die zich afspeelde was indrukwekkend, prachtig, en met allerlei mooie natuurgeluiden op de achtergrond.

De Ortlergroep, de ingang naar het Ultental, Meran met omliggende gemeenten, de waterval van Partschins, het Etschtal en nog zoveel meer was er te zien, hulpmiddel om alles te determineren was een mooie overzichtstafel met de bijzonderste herkenningspunten.

Foto's maken van de omliggende bergtoppen lukte nog wel, maar Meran en omstreken lagen zo diep beneden ons dat er mede door de "dunst" die zich weer langzaam vormde toch niets herkenbaar op de foto's zou gestaan hebben, inzoomen was een mogelijkheid geweest maar dan ging het effect van het totaalbeeld verloren, gewoon komen zien dat is het enige advies dat ik kan geven, het is zeker de moeite.

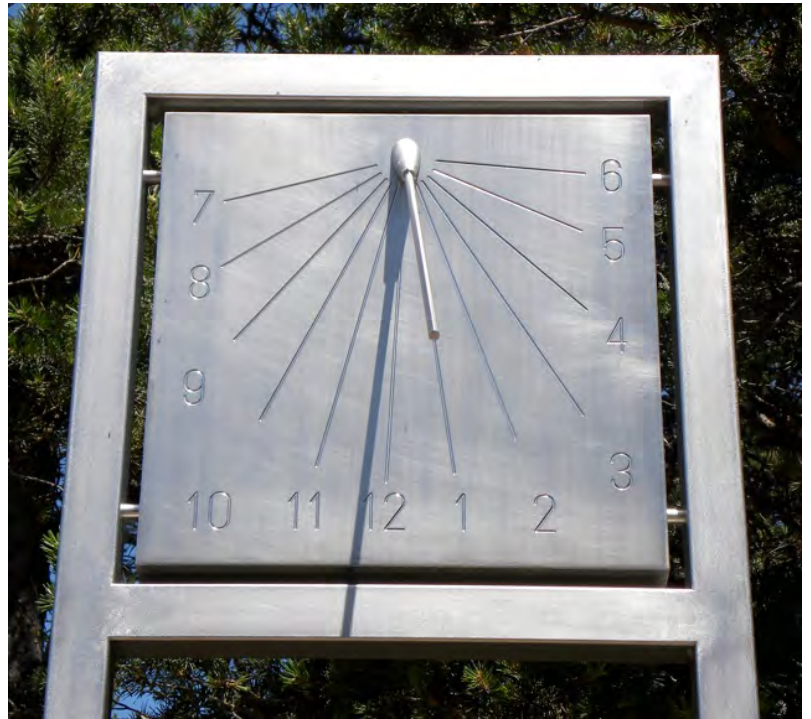

En het was ook zeker een goed idee van de kunstenaar Franz Messner om hier 30 zetels te plaatsen. Velen hebben er al gebruik van gemaakt hier op 1465 m hoogte, als je dan weet dat Meran op 325 m gelegen is, en dus maar liefst 1140m lager ligt dan begrijp je ook dat een goede beveiliging hier echt wel op zijn plaats is.

Chris hield het in deze veel te warme kino-zaal zonder airco geen tien minuten vol, door het troebele zicht waren er niet echt mooie plaatjes te schieten dus hielden we het hier wel voor bekeken.

Volgens een mooie zonnwijzer die we even verder zagen was het nu ongeveer of moet ik zeggen 10 voor 12, we gingen terug door het bos naar beneden om juist voor we het bos uitgingen even gebruik te maken van een bank om te picknicken, het was meteen ook de laatste keer dat we de "Blue Box" van mamma Chris, zoals we de grote brooddoos ondertussen noemden, en die steeds gevuld was met lekkere broodjes, koek van Anna, gekookte eitjes, en ander lekkers, aanspraken.

Vanaf de bank zagen we heel goed hoe de blauwgrijze “dunst” een gevolg van de vele uitlaatgassen de dalen opvulde.

Wij zochten terug het warme zonnetje op en gingen terug richting Hafling, onderweg genietend van de omgeving, het blauwe van de lucht met de witte wolken, en het groen van bos en weide, hier en daar geparfumeerd met de geur van afgemaaid gras, wat wil een mens nog meer.

die 14 dagen meer als 30 graden hadden ons wel een mooi kleurtje bezorgd

Zo kort voor het einde van onze eerste vakantie zonder kinderen stonden we hier even stil om deze toch wel leuke en geslaagde "andere vakantie" eens te overlopen, we kwamen tot de conclusie dat het goed geweest was, dat er een vervolg op zou komen dat hadden we in de eerste week al aan Anna laten weten. Als we allemaal gezond mogen blijven reizen we op zaterdag 25 juni 2011 weer af naar onze tweede thuis, het Tratterhof in Hafling

Nadat we aangekomen waren op het Tratterhof was er even tijd voor een babbeltje met Anna en dochter Magdalena die op 13 mei voor het eerst zelf mama was geworden.

deze dochter des huizes hadden wij gedurende al die jaren zien opgroeien

Iedere dag was er wel even tijd voor een praatje met Anna, die heel fier was op haar kleinkinderen.

Deze kat wilde absoluut ook in mijn verslag, zij poseerde dan ook heel gewillig voor de lens

Ook deze avond gingen we naar Mösl om te eten, het was weer tijd om iets nieuws te proberen, de dag voordien hadden we een al wat oudere heer zijn best zien doen om iets dat opgediend werd in een lange smalle schoten op te eten, nieuwsgierig al ik was had ik de naam van dit gerecht kunnen lezen op de binnenkant van deze smalle schotel : **Filoncino**, dat was het, en dat wilden wij ook wel eens proberen.

En ... voor diegenen die het dan toch echt willen weten ... 't was lekker, echt lekker !

Bij de afrekening maakt de liefvallige dame er ons op attent dat we binnen van de baas nog een Schnapps mochten of beter moesten komen drinken, ik was de patron voor het eten nog even gaan groeten, zeggen dat het voor dit jaar de laatste keer was dat we kwamen eten, en toen zei hij al dat we na afloop een Schnapps moesten komen drinken.

Dus wij naar binnen voor onze Schnapps, ik verkoos een Limoncello, Chris nam maar hetzelfde, we zijn beide niet zo'n liefhebbers van "straf spul" en Limoncello was het eerste dat mij te binnen viel.

Twee behoorlijke porties Limoncello waren het, want dan was de fles leeg, Chris nipte even aan haar glas en had er al onmiddellijk genoeg van, ik was dus genoodzaakt de twee glazen naar binnen te werken.

Dan reden maar vlug naar Hafling vooraleer de Limoncello naar mijn hoofd begon te stijgen.

Ik kon het niet nalaten toch nog vlug deze zonsondergang vast te leggen, dit hadden ook de laatste beelden van een mooie film kunnen zijn.

Dit was dan het einde van een "andere vakantie" er bleef ons nog enkel de terugreis.

Zaterdag 10 juli Terugreis

De minst prettigste dag van allemaal, of toch niet, terug naar de dochters, de honden, terug naar Ranst, naar België waar het ook warm was volgens de contacten die we de voorbije dagen hadden met de thuisblijvers, 30 graden of meer, ook thuis was het hoogzomer.

Na de het ontbijt werd de auto ingeladen, er werd nog afscheid genomen van Anna en de andere gasten en dan zo rond 9u30 vertrokken we voor de lange terugreis;

Omdat de heenreis zo vlot verlopen was langs de Fernpass besloten we om ook maar langs daar terug te rijden;

Het traject door de Vinschgau verliep al moeizaam, nog erger werd het richting Fernpass, er was ergens een ongeval gebeurd en kilometers lang reden we stapvoets, hebben we daar tijd verloren. Maar eens je voor dit traject gekozen hebt zij er nog weinig uitwijkmogelijkheden, geduld hebben was de boodschap.

Via Reutte, zaten dan uiteindelijk toch op de Duitse Autobahn en via Fussen en Kempten, Ludwigshafen, Koblenz en Aachen kwamen we toch steeds dichterbij huis, er was vanaf 19u ook steeds minder verkeer op de autosnelweg, en vanaf 20u zagen we bijna geen Duitsers meer rijden.

Welk zou hiervan de reden kunnen zijn? De voetballiefhebbers zullen het nog wel weten zeker? Juist vanaf 20u zaten alle Duitsers voor hun TV-toestel, op het WK-voetbal in Zuid-Afrika speelde de Mannschaft door de derde plaats tegen Uruguay.

Voor ons niet gelaten, zo konden we tenminste de verloren tijd van voor de Fernpass terug proberen in te halen, ik heb de autosnelwegen in Duitsland nog nooit naar dan nog nooit zo leeg gezien.

Toch sloeg de vermoeidheid toe want door een wegvergingssing even voor de Nederlandse grens waren we verlicht een ongewild ommetje te maken, via de grensovergang bij Eynatten reden we dan België binnen, verder ging het via Tongeren en Hasselt richting Antwerpen.

In de verte zagen we de bliksemflitsen van een serieus onweer, het was 23u15 als we de auto thuis parkeerden. We waren eindelijk thuis.

Nabeschouwing

Wat zich aankondigde al een andere vakantie was dit ook, op de eerste plaats zonder kinderen was voor ons nieuw, raar in feite, nu hoefden we geen kinderen op te halen aan een of ander zwembad. We bepaalden nu zelf waar we heen gingen, met de kinderen erbij was dit soms wel eens in functie van een zwembad waar we dan twee keer langs moesten rijden

Een fietsvakantie is toch een heel andere vakantie als een wandelvakantie, langs de ene kant kwamen we op plaatsen waar je te voet zeker niet naar toe zou gaan, langs de andere kant miste ik toch wel die spectaculaire beelden van het gebergte met alles wat er bij hoort.

Bij fietsen in Zuid-Tirol en Trentino denken we direct aan steile beklimmingen en afdalingen zo dacht ik ook tot vorig jaar, nu hebben we er al heel wat kilometers opzitten, we hebben 9 verschillende fietsroutes ontdekt is wel het juiste woord en ze waren allemaal schitterend op hun eigen wijze.

Naar mijn mening zijn de fietsmogelijkheden met ook wat er zich naast de routes bevindt zelf nog iets beter uitgewerkt als in ons vertrouwde Zuid-Tirol, maar ik durf voor beide regio's een grote toekomst voorspellen op gebied van het gewone fietstoerisme

Om te besluiten kan ik nu al vertellen dat we er nog een vakantie Hafling zullen bij doen, volgend jaar 25 juni 2011 vertrekken we weer naar ginder, waarschijnlijk om enkele van deze fietstochten verder te zetten, en om weer nieuwe fietswegen te ontdekken.

Pieter

Zoals beloofd hier nog wat internetlinks :

Links naar internetsites met info over recreatief fietsen in Südtirol (deel 2)

<http://biken.suedtirol.com/radwege/passeiertal.php>

<http://biken.suedtirol.com/radwege/tauferer-ahrntal.php>

<http://biken.suedtirol.com/radwege/toblach-cortina.php>

<http://www.vinschgauerbahn.it/de/bahn-und-bike.asp>

<http://www.fischerstube.bz/de/fischerstube/fahrradverleih.html>

http://www.piste-ciclabili.com/regione-trentino_alto_adige

<http://www.provincia.bz.it/kultur.htm#A6360> kies rubriek Radfahren und Mountainbike

<http://www.etsch-radweg.com/>

<http://www.bolzano-bozen.it/de/vorschlaege-fuer-radtouren.htm>

<http://www.castelfeder.info/de/orte/neumarkt/radtouren.html>

<http://www.algund.com/freizeit/radfahren.asp?L=1>

<http://www.bzgbga.it/de/37.htm>

[http://www.suedtirol.info/Suedtirol/Radfahren Mountainbike MTB/D-14113-de-Genussradfahren entlang der Via Claudia Augusta.html](http://www.suedtirol.info/Suedtirol/Radfahren_Mountainbike_MTB/D-14113-de-Genussradfahren_entlang_der_Via_Claudia_Augusta.html)

<http://www.pusterbike.it/>

<http://www.genussradler.de/toureschenverona.html>

http://www.gemeinde.bozen.it/context03.jsp?ID_LINK=1199&page=1&area=19

<http://www.castelfeder.info/de/sommer/radfahren/tourenvorschlaege.html>

<http://www.suedtiroler-weinstrasse.it/deutsch/themeninfo/radfahren/>

http://www.fahrrad-und-reisen.de/cms/Individuell/izisg_02.php

**Links naar internetsites met info over recreatief fietsen in Trentino
(deze zijn dikwijls in het Italiaans maar de informatie was wel bruikbaar)**

<http://de.val-di-fiemme.com/val-di-fiemme-tal/bike/radtour-im-val-di-fiemme.aspx>

http://www.visittrentino.it/de/cosa_fare/sport/dettagli/dett/pista-ciclabile-val-di-fiemme

http://www.ciclabili.provincia.tn.it/tracciati_ciclopedonali/

http://it.wikipedia.org/wiki/Piste_ciclabili_del_Trentino#Val_di_Fiemme_e_Val_di_Fassa

http://www.fiemmeresidences.it/apt_fiemme/cosa-fare/estate/biking-nl/view?set_language=nl

<http://www.valsugana.nl/actief/valsugana%20fiets.htm>

<http://bicicletta.bonavoglia.eu/itinerari/valsugana.html>

http://www.piste-ciclabili.com/regione-trentino_alto_adige

<http://www.viaclaudiatrentino.it/index.html>

klik op Radwanderwegen

<http://www.viaclaudiatrentino.it/static/piste/pisteciclabili-ita.pdf>

overzichtskaart

[http://www.visittrentino.it/de/cosa_fare/sport/risultati?
st=Struktur&stt=Radwanderungen&sportType=sport.categoria.
1&sportSubType=sport.categorieRicerca.12](http://www.visittrentino.it/de/cosa_fare/sport/risultati?st=Struktur&stt=Radwanderungen&sportType=sport.categoria.1&sportSubType=sport.categorieRicerca.12)

http://www.rad-und-wandern.de/htm_venedig/10_tag_trento_bassano.htm

http://www.carnetverona.it/il_trentino_in_bicicletta_oltre_400_km_di_piste_verona-6_17_1272.html

<http://www.fahrrad-tour.de/ViaClaudiaAugusta/ViaClaudiaAugusta5.htm>

http://www.piste-ciclabili.com/regione-trentino_alto_adige

Natuurlijk zullen er nog veel meer internetsites bestaan over recreatief fietsen in Südtirol en Trentino, indien jullie nog leuke sites ontdekken graag een seintje, of een E-mailtje aan volgend E-mailadres : fa202083@skynet.be, of maak het kenbaar via het forum van de Alpenfreaks. Dit forum vind je op de site van de Alpenfreaks : www.alpenfreaks.be, www.alpenfreaks.eu, of www.alpenfreaks.nl

Veel surfplezier !!

Pieter